

ROHATECKÝ SVĚT

28. ročník - číslo 6/2024

Téma: Muzeum

Obsah

ÚVODNÍK	3
OBECNÍ ZPRÁVY	4
• Obnova významné kulturně historické památky	4
• Matrika	4
• Kalendárium	4
• Modernizace hřbitova – kolumbárium	5
TÉMA: MUZEUM V ROHATCI	6
• Obecní muzeum	6
• Máte taky rádi muzea?	7
ŠKOLSTVÍ	10
• Kůň ve školce?	10
• Ze života mateřské školy	10
• Beseda s herpetologem	12
• Den stromů	12
• Les ve 2. třídě	13
• Školní kolo recitační soutěže	13
KULTURA	14
• Subjektivní kulturní okénko	14
MUZEJA A GALERIE SVĚTA	15
• Národní muzeum Tokio	15
KUKÁTKEM DO KNIHOVNY	16
• Přednáška PhDr. Arnošta Vašíčka	16
• Knihovna v pohybu	16
• Virtuální univerzita třetího věku (VU3V)	16
• Poskládejte z přesmyček názvy vánočního cukroví	16
FARNÍ OKÉNKO	17
• Obnovení ministrantského slibu	17
• Svěcení adventních věnců a kázání pro děti	17
• Vánoční	17
• Vánoční a novoroční přání	17
SPOLKY	18
• Relaxačně-kulturní podzim SZPO	18
• Sezóna rohateckých hasiček	19
• Historické úspěchy hasičského TFA teamu	19
• Senioři seniorům	20
• Vánoce se blíží	21
OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ	22
• Neregistrované pečovatelské domy: Příslib rychlé pomoci nebo ohrožení seniorů?	22
• Jak vznikly názvy autobusových zastávek	22
• 28. říjen a vyznamenání	23
• Jak jsem bloudil na Ceaucescově kanále smrti Rumunsko	24
• Jen tak na okraj	26
• Psychocentrum Domeček Hodonín o. p. S	27
SPORT	27
• Rok 2024 v Tenisovém klubu	27
• Mistryně světa je z Rohatce	28
• Výsledek TFA	28

Úvodník

Nějak se stalo, že máme zase konec roku. Přinesl toho hodně. Příjemné, i ty méně příjemné záležitosti. Svět se změnil a „černé labutě“ na nás vyskakují častěji, než bychom si přáli. Jeden americký filozof řekl, že dnes pravda odjela na dovolenou. Jak výstižné. Stejně tak jako rčení, že jestli dělá z našeho světa něco peklo, tak je to očekávání, že by to měl být ráj.

Když přijmeme to, že historie neexistuje a vše se děje tady a teď, ukazují se nám jiné pohledy na svět. Je to pět let od wuchanské pandemie. Udává se kolem sedmi milionů zemřelých. Na „zavřené všechno“ si ještě moc dobře pamatujeme, stejně tak i na to, že můžeme být doma zavření na příkaz, a to na celém světě. Doslova. Podle historiků taková krize přijde jednou za tři generace. Asi jsme měli štěstí.

Nikdo z nás by v minulosti nevěřil, že Češi budou kupovat podíl britského Rolls-Royce a vyvíjet nové technologie modulárních reaktorů. Nebo něčemu tak absurdnímu, jako tomu, že půl miliardy Evropanů chce po 300 milionech Američanů, aby je bránili před 150 miliony Rusů...

Věděli jste o existenci dálničního oddělení Rohatec? Policie České republiky jej nedávno otevřela ve Bzeneci. Místní (bzenečtí) nebudou muset jezdit na obvodní policii do Strážnice. Ať žije Rohatec a Kocourkov.

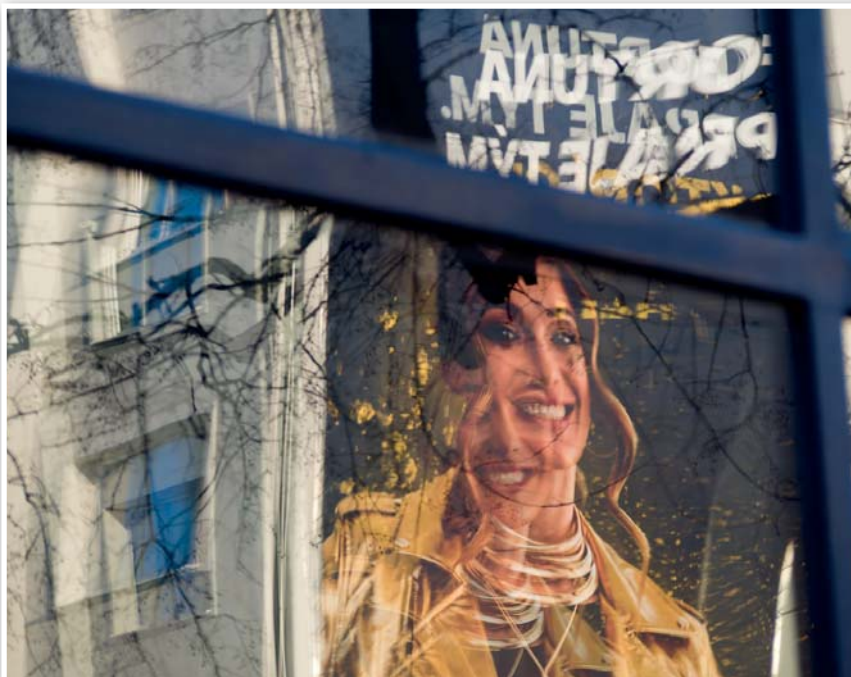
Na Kocourkov možná myslela i jedna bulvární postavička. Do nejznámějšího českého kriminálního posledních let Jiřího Kajínka totiž na dálnici u Brna napálili policisté ve svém voze. Nemá ten chlapík ale pech?

Kdo kontroluje minulost, formuje budoucnost, říkal Orwell. Už ale neříká, co si počít s tou budoucností. Můžeme ji projít, procestovat, promílovat, pronadávat nebo jen tak prožít. Druzí nám budou přitom říkat, jak se máme blbě a kdo za to může. Politici, sousedé a šéf v práci. Politici jsou dnes schopni si obléknout nevкусný pytlík s hranolky, aby na sociální síti zabodovali. Dříve se bodovalo bystrým a inteligentním pohledem na věc.

Slavný matematik Blaise Pascal hovořil o sázce, jestli Bůh je nebo není. Nakonec řekl, že je lepší raději v Boha věřit, protože máte-li vyhrát, čeká vás věčné blaho a jestli ne, tak je to stejně jedno. Protože jestli v Boha nevěříte a ono se ukáže že jste se mylili, jste navždy zatraceni.

Možná budeme i v novém roce někdy tak trochu ztraceni, ale to nám nebrání, abychom se hledali a nalézali. Nebo jen tak pozorovali. Sledovat sebe sama není zase taková zábava jako to je při pozorování těch druhých. Může však přinášet vedle příjemných i nepříjemných věcí taky poznání, že jsme zodpovědní sami za svůj život. V dobrém i zlém. Amen.

Stanislav Zela, šéfredaktor

Obecní zprávy

Matrika

Narození: 2

Úmrtí: **Ludmila Krakovská, 84 let**
Eliška Šafaříková, 84 let

Sňatky v matričním obvodu Rohatec:

Rohatec:

Jaromír Srnec & Hana Okáníková

Kalendárium

30. 12.	Silvestr Klubu důchodců	Kulturní dům
2025		
11. 1.	Krojovaný ples	Kulturní dům
24. 1.	Reprezentační ples obce	Kulturní dům
8. 2.	Beseda se spisovatelem J. Jilíkem	Knihovna
8. 2.	Tradiční hasičský ples	Kulturní dům
22. 2.	Ples SRPŠ	Kulturní dům
28. 2.	Fašaňk Klubu důchodců	Kulturní dům
1. 3.	Ples sportovců	Kulturní dům
8. 3.	Diskoples	Kulturní dům
29. 3.	Divadlo Dívčí válka	Kulturní dům

Obnova významné kulturně historické památky

Velká péče byla v letošním roce věnována významné historické památce v naší obci, která patří mezi menší sakrální objekty v našem kraji. Je to kaplička mezi košatými lípami u Kulturního domu. Je zapsána v celostátním katalogu kulturních památek a památkově chráněna. Popsána je jako venkovní sakrální architektura slohově uplatňující barokní architektonické prvky. Na půdorysu obdélníku se segmentově vypjatou závěrovou stěnou, zaklenutá válenou klenbou. Vchod s dřevěnou obrušou a jednokřídlými vyřezávanými dveřmi s kováním. Čelní stěna vybíhá do mírně trojúhelníkové-

ho tvaru. Na špici je opatřena dvojitým patriarchálním křížem z roku 1970. Původně zde byl jednoduchý železný křížek. O vzniku kapličky nejsou podrobné zápisy, ale dle historických souvislostí to bylo po roce 1760 po morové a později rozšířené cholery pandemii. V Rohatci umíralo hodně lidí a zejména pruských vojáků, táhnoucích tehdejší Rohatcem. Mezi nimi byl i jeden pruský šlechtic, po kterém pátrala jeho mladá žena, a našla jen místo jeho posledního odpočinku. Na památku za spolupráce obyvatel nechala postavit malou kapličku. Je situována na okraj tehdejší obce, do míst, kde se v poli

pochovali zemřelí i do společných hrobů. Kolem tehdejšího kostela byl hřbitov, ale tam se nesměli nakažení pohřbívat. Kaplička byla zasvěcená svaté Rozálii, italské světici, ochránkyni proti nakažlivým nemocem. První takové objekty vznikaly na Strážnicku již koncem 17. století jako morové a zasvěcovaly se svaté Rozálii. Oltář byl uvnitř zdoben obrazem Panny Marie, proto asi nebylo v historii Rohatce známo zasvěcení sv. Rozálii. Po staletích byla tato cihlová stavba několikrát opravena, snad i přestavěna do dnešní podoby. Zejména fasáda doznala oprav výzdoby malovanými slováckými ornamenty.

V roce 2022 se rozhodla radnice k obnově kapličky, do které vzlínala vlhkost, bylo potřeba osekát zdivo a vytvořit kolem kapličky chodník, aby bláto nestříkalo na opravenou fasádu. Také střecha doznala oprav a důkladného čištění. Opravu potřebovaly i masivní ručně vyřezávané dveře, které byly ještě původní, ale již ve velmi špatném stavu. Nové zhotovil dle původního tvaru stolař pan Ševčík z Rohatce. Obnovu ornamentů započala lidová malířka paní Zuzana Mišunová ze Strážnice, spolu se starostou. Průběh prací však přerušilo její úmrtí. Většinu ornamentů a dokončení celého zdobení si vzala na starost paní Anna Koplíková z Moravské Nové Vsi, se kterou malovali starosta Rohatce Jara Adamec a Ema Janáková, také z Moravské Nové Vsi. Tato

trojice jako by symbolicky připomínala původní trojici z roku 1905, jelikož postupovala přesně podle ornamentů černobílé fotografie z roku 1905 dle původní výmalby od tetiček Burešové, Elšíkové a Novotné.

Opravu kapličky podpořila firma MND, za což jí patří velký dík. Slavnostní znovuvysvěcení kaple svaté Rozálie proběhlo letos 27. října, kdy do Rohatce zavítal olomoucký biskup mons. Antonín Basler. Rohateckou práci ocenila také Česká televize. Tento návrat k původní malbě je návratem zpátky ke kořenům, jelikož tuto výzdobu nikdo z žijících obyvatel nepamatuje a z neznámých důvodů se za posledních 100 let přemalovala i nepůvodním ornamentem, jak se komu chtělo. Věřme, že kaple bude ve své ryzí podobě na dlouho dominantou naší obce, krása bohatého ornamentu na této drobné sakrální stavbě nemá na Slovácku jiné podobné.

Zdeněk Bíza a Jara Adamec

*Olomoucký biskup
mons. Antonín Basler.*

Lidová malářka paní Zuzana Mišunová.

Modernizace hřbitova – kolumbárium

Ve všech oblastech života se snažíme hledat, jak to můžeme u nás v Rohatci ještě vylepšit. A tak jsme poměrně dlouhou dobu byli rozhodnutí pořídit pro místní hřbitov kolumbárium. Jsou to vlastně schránky na urny určené lidem, kteří se nechali zpopelnit. Vzhledem ke zvyšujícím se nákladům na pohřeb, zdražujícím se pomníkům a práci kameníků, jsme vám také chtěli dát možnost levnější varianty, jak mít na hřbitově své předky. Zatímco oprava či nový pomník stojí desetitisíce a více, v případě pronájmu urnového místa v kolumbáriu zaplatíte 2 500 Kč za desku, na kterou si můžete nechat zhotovit jméno předka a fotografii, nebo si naopak vybrat schránku, která má uzamykatelná skleněná dvířka, za která je možno umístit parte nebo fotografie. Stejně jako u hrobového místa platíte pak už jen pronájem

místa urnového. Činí 180 Kč za rok, což je v dnešní době již méně než sobotní nákup.

Pro začátek jsme pořídili 30 takových schránek. Zbourali jsme staticky špatnou zeď a po dobré spolupráci s firmou KRON upravili zeď sousední. Do budoucna dojde k celkovému zbourání této sousedící zdi a výmalbě zadní stěny našich sousedů. Víme, že mnoho z vás nás o tuto možnost žádalo, jelikož máte své blízké třeba stále doma. Náš hřbitov tak zase dostal vylepšení, které jsme dlouho hledali. Chtěli jsme totiž mít tyto schránky i trochu praktické, takže naše varianta má malou „poličku“, každý si tak může zapálit svíčku u své schránky nebo tam dát malou kytičku, a nic z toho se nebude válet po zemi jako na jiných hřbitovech. Děkujeme, že myslíte na své předky a staráte se o jejich hroby.

Jara Adamec, starosta

Téma: Muzeum v Rohatci

Obecní muzeum

Mezi největší stavební akce devadesátých let patřila i výstavba nové budovy obecního úřadu. Ukázalo se, že staré prostory již nevyhovují nejenom pro výkon samosprávy, ale ani pro důstojnost obřadních aktů. Obecní zastupitelstvo rozhodlo vystavět novou budovu s prostornou obřadní síní a dostatečnými prostorami pro výkon samosprávy. Dvoupodlažní budova, kdy v levém přízemním křídle je moderní obřadní síň a v pravém poštovní úřad. V poschodí byl vytvořen dostatek prostoru pro kanceláře. Budova byla dostavěna v roce 1998. V této době se modernizovalo zařízení i v základní škole, ale také v rozšířených společenských organizacích. Obec se měnila v moderní podobu městského typu. Modernizovaly se prostředky osobní potřeby. Rozšiřovala se řada nepotřebných, zastaralých, ale vhodných zachovat je pro budoucnost jako ukázkou, jak se žilo v obci v minulosti. Vystal problém, kam je uložit nebo shromáždit.

Po přestěhování zařízení kanceláří a původní obřadní síně obecního úřadu po nich zůstaly volné prostory. Koncem roku 1999 přišel s nápadem tehdejší kronikář JUDr. Rejhon zřídit v těchto volných prostorech Muzeum minulosti obce. Místnosti po kancelářích však byly prostorově omezené, rozdělené příčkami, jen větší místnost používaná jako obřadní síň byla vhodná pro výstavní místnost muzea. Postupně se shromažďovaly za pomoci občanů zajímavější o historii vhodné exponáty i fotografie. První výstava o historii obce se uskutečnila v roce 2000. Pokračovalo se v dalších letech. Byly to výstavy k významným výročím, prací rohateckých umělců nebo reportáže z historie i současnosti obce. Exponáty se pokládaly na stoly zapůjčené z kulturního domu a fotografie na dřevěné panely. Historické exponáty přibývaly a nebylo místo, kam je ukládat, nebyl depozitář. Některé byly uloženy po různých místnostech nebo na půdě nové budovy obecního úřadu. Rozsáhlejší byly zejména sbírky sošek pana Richtera, nebo nitěné obrazy paní učitelky Netíkové. Také několik obrazů lidových malířů, historické prvky oblékání, ukázky našeho kroje.

Výstavy z historie se každoročně rozšiřovaly. Jarní k rohateckým hodům a koncem roku k tradicím Vánoc, za účasti společenských organizací. Nastala potřeba

prostory muzea rozšířit, modernizovat, vybavit vhodným nábytkem a zařízením. K tomu došlo v roce 2012 prostřednictvím Svazu obcí Hodonínska a financováním z fondu obnovy a rozvoje EÚ. Celý prostor původní bývalé budovy obecního úřadu byl stavebně upraven, rekonstruována byla elektroinstalace včetně nového osvětlení a bodových reflektorů. Rekonstruováno bylo také ústřední vytápění se samostatným plynovým kotlem. V menší rohové místnosti zřízena manipulační místnost s kuchyňkou. Pro ukládání historických exponátů pořízeno několik depozitních skříní a skříňky se zasklenými kryty pro ukládání exponátů při výstavách. Z manipulační místnosti byl zřízen průchod do nové budovy obecního úřadu. Obvodové stěny byly vybaveny závěsnými lištami, na které je možno pomocí závěsných souprav umístit obrazy, nebo pomocí skleněných rámu zajímavé fotografie. To všechno umožnilo další rozšíření historických exponátů, většinou z darů občanů, a možnosti pořádání zajímavých výstav nejen z historie. Prostory muzea byly opatřeny protipožárními čidly s kódovacím zařízením napojeným na signalizaci hlavní budovy. Vyměněna byla okna i dveře se zárubněmi včetně vchodových. Vyskytl se ale i nežádoucí zvyk některých mladých občanů vysedávat na schodišti kolem vchodu, kde zůstávaly odpadky nebo láhve od nápojů. Proto byl vchod opatřen ozdobnou mříží, která dodala i hezký vzhled vstupu.

Výstavy v prostorách obecního muzea se pořádaly každoročně v jarních měsících, k významným výročím, k rohateckým hodům, nebo byly věnované zajímavým tématům. Významné byly zvláště ty, které ukazovaly činnost místních umělců nebo sběratelů. Koncem roku se vždy konala výstava vánočního zdobení. V některých případech bylo zapůjčených exponátů tolik, že bylo nutné rozšířit expozice do rekonstruovaných prostor domu občanských aktivit v bývalé staré škole, do volných místností v prvním poschodí. Návštěvníci si však stěžovali, že musejí přicházet schodištěm. Zavedená kniha návštěv muzea se plnila podpisy i názory návštěvníků. Výstavy navštěvovaly společně jednotlivé třídy školní mládeže.

Mezi nejzajímavější výstavy možno jmenovat obrazy a díla akademického malíře Karla Nováka, nitěné obrazy paní učitelky Netíkové či sošky rohateckého kameníka pana Richtera.

Obdivována byla i krásná díla kroužku paličkování pod vedením paní Malé nebo i díla mladých umělců, například Romany Bejdové, Terezy Tomanové a Eriky Zychové. Zvláštní výstava byla věnována uměleckým řezbářským pracím pana Škodíka z Dubňan. Pořádaly se i výstavy předmětů od sběratelů, historických hraček nebo kočárků, výstava fotografií brouků. Zvláště obdivované byly výstavy pozoruhodných fotografií Josefa Hasíka, které zaujaly tématem z přírody, ale i rohateckého folkloru. Poučné byly výstavy k výročím, například 100 let rohateckého kostela, historie místní školy, historie čokoládovny Küffler - Maryša. Většího rozsahu byla výstava trofejí spolků. Sešlo se tolik zapůjčených, že musely být vystaveny ve dvou místnostech v domě občanských aktivit nad obecní knihovnou. Největší výstava v minulém období byla k významnému výročí 750 let naší obce. Zároveň byla nejnáročnější, s mnoha historickými exponáty muzea i těmi, zapůjčenými od občanů. Bylo jich k vidění hodně. Rozdělena byla do dvou částí. V muzeu historie, na mapkách z roku 1768, je patrná celá niva řeky Moravy i místa, odkud tehdejší osada Rohatec vznikla. Mapa je vůbec první souvislé zaznačení místního kraje. Na dalších fragmentech mapky je zaznačen Rohatec a tok řeky Moravy a částí v letech 1829 a pozdějších až do začátku 20. století. Zaznačena jsou významná místa v obci, významné budovy, které vznikaly nebo zanikaly během historie. Vše doplněno fotografiemi i popisem zajímavých událostí. Samostatnou část tvořily fotografie všech starostů naší obce od roku 1877 až do současnosti. Historii doplnilo i několik společných fotografií s občany při významných

událostech. Druhou samostatnou expozici tvořily dochované fotografie věnované pořádání bartolomějských hodů se seznamem volených stárek, stárků a chasy. Neméně zajímavé byly všechny podoby našeho lidového kroje. Po dobu výstavy se promítalo video na DVD o jeho oblékání. Všechno doplnily nejlepší obrazy místních nejznámějších malířů. Druhá část výstavy byla umístěna do prostor domu občanských aktivit (stará škola), kde bylo k vidění velké množství nádherných obrazů a tvorby jak od starších rohateckých umělců akademického malíře Karla Nováka, nitěné obrazy učitelky Anny Netíkové, plastiky Rudolfa Richtera, tak také tvorba těch mladších, jako jsou různé sbírky, výrobky šikovných rukou občanů Rohatce, paličkování, keramika i jiná ruční práce, vše podtrženo krásnou květinovou výzdobou. Také byla možnost zakoupit knihy spjaté s Rohatcem, obnovené vydání knížky s názvem Slo-

vácká osada Rohatec z roku 1930 a DVD s instrukcemi o oblékání rohateckého kroje. Pořízeny byly nové vzory našeho kroje na figurách a vystaveny v zasklených skříňkách jako stálá expozice.

Nových exponátů stále přibývalo a pro depozice je málo místa. Některé musejí být uskladněny mimo prostory muzea do skladiště v domě občanských aktivit. Část z nich je i na půdě nové budovy obecního úřadu. Při různých výstavách je nutno je převážet,

čímž velmi trpí a může dojít i k poškození. Rovněž výstavní panely jsou využívány i pro jiné účely a často převáženy. Chybí panely pro stálé výstavy v muzeu.

Všechno organizovala muzejní komise, která byla v posledních dvou volebních obdobích rozšířena, což velmi zkvalitnilo a rozšířilo činnost obecního muzea. Pokračování dokládají další úspěšné výstavy posledního období.

Zdeněk Bíza

Máte taky rádi muzea?

V naší zemi v roce 1972 působilo 310 muzeí a galerií, které navštívilo asi 9,2 milionu osob. V roce 1980 už muzeí bylo jen 239 a deset let na to už jen 200. Statistiky před pěti lety uváděly 14,7 milionů návštěvníků. Neumějí však zohlednit jejich spokojenost.

Mezi muzeem a návštěvníkem je zajímavý vztah. Je to pouto, které umí být přátelské. Návštěvník sám informace nejenom získává, ale sám si je i zpracovává a vyhodnocuje. Může být imobilní, neslyšící, nevidomý, ale i virtuální. Bývá při svých návštěvách většinou konfrontován s průvodci či dozorcí výstav.

Muzeum je vlastně práce s lidmi. Kurátor muzea v roce 1898 v časopise Maticе moravské XXII napsal tato slova: „Muzea jsou ústavy, na něž země a města s radostí vždy co možná nejvíce peněz obětují, jimiž se cizincům chlubí, jimi lid svůj vychovávají a v nich vkládají vše, co měly a mají krásného v minulosti i v budoucnosti.“

Sama budoucnost muzejnictví je asi v digitalizaci a modernizaci, 3D restaurování, virtuální realitě, animaci či v cestování v čase.

V Hirošimě umějí v muzeu promítnout svržení bomby a dobu před i po. Je to fakt dojemné a rozplácí vás to. Ve Skopje v židovském muzeu vás donutí v místnosti projít dobytčím vagonem, ve kterém se vozili lidé do koncentračních táborů. Z toho jsem měl chvíli menší trauma. Naopak jsem se smál v Rusku v muzeu gramplastinok, kde měli aktuální výpadek elektrického proudu. Musel jsem zaplatit vstupné a průvodkyně se mnou chodila a baterkou osvětlovala na jednotlivé gramodesky z éry socialismu.

Na Neviditelné výstavě v Praze jsem si opravdu vyzkoušel, jaké to je v úplné tmě, a to jak na ulici plné různých zvuků, tak i ve výstavní galerii, kde jsem po hmatu stěží poznal sochu sfingy. Už nevím, ve kterém evropském muzeu jsem mohl zmáčknout tlačítko a pocítit pach středověku se vším, co k tomu patří.

Máme festival muzejních nocí i Národní soutěž muzeí a v tomto roce běží již 23. ročník. Za rok 2023 se stala výstavou roku ta

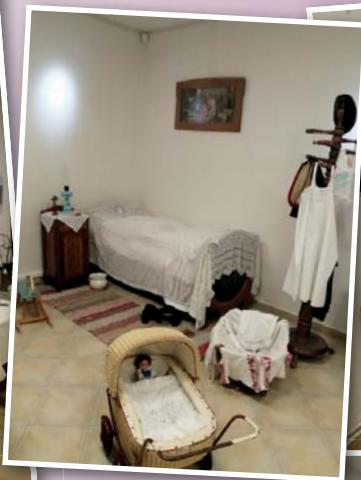
s názvem „Petr Brandl - Příběh bohéma“. Není bez zajímavosti, že předsedkyní Asociace muzeí a galerií České republiky je paní Irena Chovančíková, která je z Hodonína.

Nyní, v době válečných konfliktů, bohužel dochází ve velkém ke krádežím i zničení mnoha uměleckých děl. Naše země pomáhala Ukrajině se záchranou několika muzejních artefaktů před ruskými krádežemi. To vše má chránit Haagská úmluva slavicí letos 70. narozeniny. Její ochrana kulturních statků však není univerzální stejně tak jako rabující vojska nejsou vždy umění milovná.

Ideální je, když vystavující muzea nebo galerie z různých měst mezi sebou spolupracují. U výstav je to tak, že by měly mít na svém konci zhodnocení, jestli splnily očekávání nebo jestli předaly silné zážitky. Stejně jako by měly mít na samotném začátku výběr tématu a původní záměr spolu se samotnou instalací a propagací. Když se toto vše snoubí dohromady, my návštěvníci odcházíme s naplněním a radostí, která může mít dlouhé a inspirativní trvání.

Stanislav Zela

Školství

Kůň ve školce?

Již podruhé nás navštívila Rózinka ve školce. Poprvé za námi přišla v zimě, když napadl sníh. Měla za sebou sáně a vozila děti na školní zahradě, a ty si to ohromně užily.

Rózinka je shetlandský pony, poník naší paní učitelky Jany Zetochové. Tentokrát přivedla Rózinku na školní zahradu v říjnu a ukazovala dětem, jak se máme o koně starat. A pak si to mohly samy vyzkoušet. Hřebelcovaly Rózince srst, česaly hřívu, a ty nejodvážnější jí zvedly nohu tak, jak jim to paní učitelka Jana ukázala, a čistily jí kopyta. To vše pod bedlivým dohledem a někdy i s dopomocí paní učitelky Jany. Některé děti si Rózinku hladily a bedlivě ji pozorovaly. Dnes už nemají moc možností potkat a pozorovat koně. Rózinka je pony a není moc velká, a tak i děti, které ze začátku váhaly, si ji nakonec pohládily nebo ji nakrmily pamlsky - sušenkami ze sena. Protože se dětem její návštěva znovu líbila, už teď vím, že to nebyla návštěva poslední. Nezbyvá nám než si přát, aby v zimě zase napadl sníh a jízde na saních s Rózinkou pak už nic nebrání.

Blanka Cmolová

Ze života mateřské školy

Přinášíme zprávičky z naší mateřské školičky o tom, co zvládly a zažily dětičky.

Podzim byl pro ně plný nových zkušeností, získávání dovedností a také příjemných zážitků. Nejmenší děti, které letos nastoupily poprvé do mateřské školy, si již postupně navykly a téměř všechny již zvládly adaptaci na nové prostředí, mají tak úspěšně za sebou první velký životní krok a nyní se radují z nových kamarádů. V tomto období jsme se věnovali zdraví a nemocem, které nás často s příchodem

podzimu provázejí a co můžou děti dělat pro své zdraví. Ve třídách si pak hrály na lékaře a lékární. Velkým zážitkem byla pro ně návštěva lékaře z nemocnice sv. Anny z Brna v rámci projektového dne, kdy dětem předvedli vybavení lékaře a seznámili je s první pomocí. Děti si pomocí stetoskopů mohly také poslechnout své srdíčko. Měsíc říjen jsme pak společně uzavřeli veselým rejem masek při Hallowenském karnevalu. Touto veselou a zážitkovou formou se seznámily s tradicemi cizích národů.

Neopomněly jsme ani náš významný den „Dušičky – památku zesnulých“ a vydali jsme se společně během dopolední procházky na místní hřbitov.

Vládu si převzal měsíc listopad a jak již jeho název vypovídá, prim v tomto období hrají listy a příroda se nezadržitelně připravuje na příchod zimy. Podzim je tak období, kdy se děti v rámci vzdělávacích aktivit dozvídají o přírodě, jak se připravuje na zimu. Ale nejen příroda se chystá spát, jsou to také zvířátka. A tak jsme za spolupráce s rodiči poprvé připravili akci „Uspávání broučků“. Děti si přinesly lampiony a společným průvodem jsme se vydali uspat broučky, které si samy vyrobily. Zazpívaly písničky a své broučky uložily do zimních postýlek k spánku. A už teď se těší na jaro, kdy je budou opět probouzet. Děti se během aktivit věnovaly tvoření z listů na školní zahradě a během procházek po okolí, ale také z nasušených listů, které si připravily doma s rodiči.

Ve školce nás navštívila lektorka Vzdělávacího střediska Bílé Karpaty s edukativním programem Můj strom. Dozvěděly se tak zajímavosti ze života stromů. Příjemným zážitkem byla pro ně návštěva brněnského divadla Koráb s pohádkou O Budulínkovi. Děti byly nejen posluchači, ale do představení byly aktivně pohybové a hudebně zapojovány. Cestou na představení předškoláci navštívili i základní školu a pomalu se tak seznamují s jejím prostředím, paní učitelkami a staršími dětmi.

Předškoláci se zúčastnili jako hosté recitační soutěže a měly příležitost nejen si vyzkoušet recitaci básní před publikem, ale také ukázat, co se naučily. Nyní se nám již rok blíží ke svému konci a v mateřské škole nás navštívil Mikuláš se svými společníky. Čertíky jsme ale zklamaly, v naší školce jsou jen hodné děti. A pak se již budeme připravovat na sváteční čas Vánoc.

Jana Zetochová

Beseda s herpetologem

V pondělí 25. listopadu jsme na naší škole přivítali vzácného hosta, chovatele terarijních zvířat Karla Zavadila. Tento zkušený odborník, který se již přes 40 let věnuje své vášni, přivezl několik fascinujících zvířat, která si mohli žáci zblízka prohlédnout.

Pan Zavadil nám představil různé druhy hadů, včetně barevné korálovky, majestátní krajty královské a nebezpečné kobry. Kromě hadů nám ukázal i zástupce plazů a pavou-

ků, například chameleona nebo impozantního sklípka. Nešlo však jen o přehlídku zvířat. Pan Zavadil nám velmi poutavě vyprávěl o světě teraristiky. Vysvětlil, jak fungují jedy, jak se vyrábějí protilátky (sérum) a co dělat v případě, že by nás nějaký jedovatý tvor uštknul. Dozvěděli jsme se také o světových rekordech zvířat – od nejdelších hadů až po nejedovatější druhy – a nechyběly ani užitečné informace o tom, co obnáší chov těchto exotických tvorů.

Přednáška byla velmi interaktivní, pan Zavadil odpovídal na naše otázky, sám otázky pokládal, a zjevně ho těšilo sdílet své hluboké znalosti. Pro mnohé z nás byla návštěva inspirací – ať už k většímu zájmu o přírodu, nebo dokonce k úvahám o tom, že bychom si jednou nějaké terarijní zvíře pořídili.

Tímto děkujeme panu Zavadilovi za nezapomenutelný zážitek a doufáme, že se k nám brzy znovu podívá!

Kateřina Josefová

Den stromů

Žáci třetího ročníku nezapomněli na stromy a jejich svátek, tedy Den stromů, který připadá na 20. října. Oslavili jej projektovým dnem, který se celý točil právě kolem stromů. Část dopoledne strávili v parku kolem školy, kde plnili rozličné (jednoduché a složitější úkoly) týkající se stromů, jejich listů, plodů a využití. Na druhou část dopoledne se přesunuli do prostor vznikající školní zahrady, které se nacházejí v ulici U Školky, hned za pekárnou. Zde jsme báдали, počítali a hledali v odborných knihách, jak jinak než s tematikou stromů. Společnost

nám dělala i vrána šedivka, která se asi chtěla také něco nového přiučit. V odpoledních hodinách se opět setkali na školní zahradě. Na pomoc se k nim přidali i rodiče a společnými silami vytvořili experimentální záhony, které budou v dalším roce na jaře vysévat a osazovat. Odměnou byl táborák a dobroty na něm připravené, rodičům zazpívali i natrénovanou píseň Stromy od autorské dvojice Svěrák a Uhlíř. Jak jim šla práce od ruky můžete zhlédnout ve fotogalerii.

Barbora Březovičová

Les ve 2. třídě

V prvouce si žáci na podzim samozřejmě vyprávějí, jakými změnami příroda prochází. Děti si opakují to, co znají už z dřívějška – co se děje se zvířaty i rostlinami, jaké změny v přírodě s podzimem přicházejí. Při té příležitosti se ve škole učí poznávat listnaté i jehličnaté stromy, což je nejlepší provádět při jakémkoliv pobytu venku. Letos si děti přinesly také větvičky různých stromů z domova, takže

jsme si mohli udělat podzimní výstavku. Tu obohatily kaštiny, žaludy, šišky, ořechy, bukvice, duběnky, prostě vše, co les nabízí. Z větviček jsme vytvořili malé stromky – jednoduše jsme je umístili do dřevěných stojánků – a vznikl opravdový les. Jenže mu něco chybělo. Zvířátka. Pro nás to ale nebyl žádný problém – vytáhli jsme ze svých pokojíčků lesní zvířátka z plyše a umístili je mezi stromčky. A už jsme měli ve třídě

opravdový kousek lesa se vším všudy.

Podzimní atmosféru dovedl k dokonalosti Darien Dekar, který si doma z vlastní iniciativy vytvořil zátiší s čerstvými houbovými. Jednoho říjnového dne ho přinesl do školy. Moc se nám líbilo, jak si hříbky spokojeně hověly v lesním mechu. Jeho dílo je důkazem, že houbařská sezóna byla letos opravdu bohatá.

Jana Najgebaurová, třídní učitelka

Školní kolo recitační soutěže

V úterý 26. listopadu jsme se již tradičně setkali v našem kulturním domě. Děti z mateřské školy, žáci 1. stupně, pedagogové, rodiče a ostatní příbuzenstvo žáků se přišli podívat na vystoupení zástupců třídních kol v recitaci. Uvítali jsme mezi námi i nového pana ředitele Mgr. Jakuba Horňáka a paní zástupkyni Mgr. Janu Kolaciovou.

Než začala vlastní soutěž, potěšili jsme se vystoupením dětí z mateřské školy, které nám zrecitovaly několik hezkých básniček. Jejich vystoupení má vždy velký ohlas. Pak přišli na pódium naši prvňáčci – ti se předvedli působivou básní Odmykám, odmykám 1. třídu.

Poté začala soutěž, kterou nás prováděly žákyně 7. třídy Matylda Březovičová a Ivana Marie Ligdayová.

V porotě usedly paní učitelky Zuzana Hřivnová, Barbora Březovičová a Radka Vašítková. Výkony žáků byly celkem vyrovnané, proto nebylo rozhodování lehké.

V 1. kategorii soutěžili žáci 1. a 2. třídy. Zvítězil Patrik Lacka, druhá byla Elena Gruberová, třetí Jana Grombířová.

2. kategorie patřila žákům 3. a 4. třídy. Zde vyhrála Nina Vasilíková, za ní se umístili Eduard Březovič a Nela Salčáková.

Ve 3. kategorii soutěžili žáci 5. A a 5. B. První místo obsadil Ondřej Sasínek, který už naši školu reprezentoval předloni v okresním kole. Další místa patřila děvčatům Elen Slavíkové a Karolíně Šikudové.

V poslední, 4. kategorii, vystoupily žákyně 6. a 7. třídy. Vítězkou se stala Matylda Březovičová, druhá byla Beáta Antoňová a třetí Ivana Marie Ligdayová.

Během závěrečného rozhodování poroty měli možnost se předvést i náhradníci, kteří se na dnešek také připravovali.

Děkujeme všem účinkujícím za poctivou přípravu a doufáme, že se zde příští rok opět v hojném počtu sejdem.

Jana Najgebaurová, učitelka ZŠ

Kultura

Subjektivní kulturní okénko

V jedné americké knihovně našli neznámou Chopinovu skladbu. Na naši filmovou scénu vstoupil Viktor Tauš se svou Amerikánkou. Hned a právem si získal hodně pozornosti. V Itálii se vám může stát, že vám dá někdo na střechu auta knihu. A v ní může být i pěkný vzkaz. Milovníci knih takto předávají dál své tituly, které nechtějí vyhodit do koše.

Za 6 milionů dolarů se prodal banán přilepený páskou na stěně nazvaný Comedian. Nevím, jestli ten zámožný milovník banánů, co si jej koupil, ví něco o jejich trvanlivosti, ale přejme mu to.

Země. Tak se jmenuje obraz od Josefa Šímy, čerstvě vydražený za necelých šedesát jedna milionů korun. Jeho největší obraz a za největší cenu. Tak by to asi mělo být.

V Lucernu si v kapli sv. Petra nainstalovali do zpovědnice virtuálního Ježíše Krista. Umělá intelligence umí najednou velké množství jazyků, ale i nespočet textů Bible. Katolické učení je tak podrobena zkoušce. Co je pro jedny velkým zážitkem, myšleno hovoření se samotným Ježíšem, je pro druhé urážkou boží s rouháním.

Sociální síť Tik Tok upravuje některé své filtry pro děti. Kvůli duševnímu zdraví odstraní filtry na zkrášlení, ale králíci a psi uši zůstanou. To dá přece rozum!

Britský král Karel rád maluje a v současnosti jsou jeho akvarely v Londýně na prodej. Sám autor, Jeho královská výsost říká, že malování mu velmi pomáhá na duši. Všechny peníze z prodeje jeho děl jdou na charitu. God save the King!

V Nizozemsku zpackali krádež obrazu A. Warhola a po vystoupení našeho zpěváka Dyka žádají někteří, co si zakoupili VIP vstupenky za velký obnos, své peníze zpět. Jsou pobouřeni tím, že nedostali, co měli dostat. Zpěvák v pantoflích na chvíli a miska s olivami asi bylo opravdu málo.

Česká filharmonie má za sebou čerstvé koncertování v New Yorku v Carnegie Hall. Šéfdirigent Semjon Byčkov a jeho taktovka byli u přednesu ikonické básně Má vlast od Bedřicha Smetany. Hráli Vltavu, Šárku i Vyšehrad. Hrál se i Dvořák a Janáček. Není bez zajímavosti, že právě Antonín Dvořák, který si Spojené státy velmi oblíbil, připlul do Ameriky v roce 1892, přesně 400 let po objevení této země Kryštofem Kolumbem.

Zpěvák Elton John prohlásil, že přišel o zrak. Sdílel to při premiéře muzikálu, pro který zkomponoval hudbu. Slovenská ministryně kultury, bývalá moderátorka zpráv z televize Markýza, která dostala padáka, zase perli. Nechala skladatele Oskara Rószu upravit slovenskou hymnu. Ten se nechal

natočit v Londýně ve společnosti odsouzeného neonacisty a vysokého tajemníka kultury SR kdy říká, že jeho hymna není pro všechny a určitě ne pro ty, kdo jsou příznivci dnešní opozice. Lepšímu člověku to svěřit opravdu nemohla.

Ve Vídni právě probíhá v Albertině retrospektiva skvělého Marca Chagalla a v Kunstforu je Paul Gauguin. To v Bratislavě skončil festival Mesiac fotografie. Na mnoha místech bylo opět hodně výstav a z těch, jak jinak, některé výrazné výčnívaly. K takovým patřila výstava slavného Martina Paara, ale i jeho staršího kolegy na stejném patře Domu umění, rakouského fotografa Rudolfa Kopitze. Narodil se nedaleko Bruntálu na konci devatenáctého století. Známy je svými akty, ale i portréty a dokumentováním krajiny. V Polském institutu byl k vidění zajímavý Grzegorz Przyborek se souborem Pamět věcí. Kai Brüninghaus s názvem Difuzionisti vystavoval fotky stvořené umělou inteligencí. Dále byli k vidění autentický Ivan Pinkava, zajímavý Anders Petersen, Vladimír Birgus nebo soubory studentů z ITF Opava. Nechyběla každoroční prezentace festivalu z rakouského Badenu. Letošní téma bylo světové přírodní dědictví.

Stanislav Zela

Muzea a galerie světa

Národní muzeum Tokio

V listopadu je v Tokiu příjemných 22 stupňů. Po návštěvě velmi zvláštního hřbitova a procházce, při které jsem se ztratil, konečně stojím v parku Ueno před Národním muzeem. Je jedním z největších na světě a pochází z devatenáctého století. Do centrální hlavní budovy je vstup v pohodě, ale budova vlevo je ozdobena velkou frontou. Je tam barevná výstava Hello Kitty, která si bere pozornost mladších návštěvníků.

Vidět katany či lesklé zbroje samurajů je zajímavé. Je to ale japonská malba, která mě láká nejvíce. K ní se dostávám postupně přes sál věnovaný čajovému obřadu a čajové keramice. Tady moje keramické srdce poprvé zaplesá a těší se nádheře, kterou jsem se 22 let živil. Krása jednoduchosti spojená se silným estetickým cítěním ani

nemusí nijak soupeřit o pozornost návštěvníků. Prostě ji má. Basta fidli.

Japonská malba má svůj název v podobě označení „Nihonga“. Odlišuje japonskou malbu od olejomalb západního stylu. Ten hlavní rozdíl je v použitých malířských materiálech. Dříve se v Zemi Vycházejícího slunce obrazy klasifikovaly podle jednotlivých škol jako třeba Kano, Maruyama-Shijo nebo Tosa. Po vzniku Tokijské školy výtvarného umění v roce 1887 začaly vznikat umělecké organizace a pořádaly se výstavy. Pak se i školy spojovaly a ovlivňovaly navzájem, stejně tak přicházel vliv západní malby.

Místní malíři propojovali techniku a estetiku spojenou s tradicí a dalšími vlivy. Umělecký výraz je však platný nade vše

kategorie, styly, země či staletí. Tradičním materiálem je papír, hedvábí a dřevo. Inkoust a přírodní pigmenty jsou rostlinného či živočišného původu. Stejně tak se používalo a stále používá plátkové zlato a různá lepidla. Na rozdíl od „Západu“ se více hledělo na duchovní kvality děl a již zmiňovanou estetiku. Zanechaný dojem prohloubí v pozorovateli vnímání krásy umění a přinese ještě další obsahové kvality navíc.

Proč nazýváme některé umělecké předměty poklady, když stejné pojmenování se používá převážně u peněz a drahých kovů? Je to vysoká hodnota umělecké práce. Ta obohacuje i nemateriálně. Jen si představte. Díváme se na krásné umělecké dílo nebo stohy narovnaných bankovek. Máte tam ten rozdíl? A o tom to je.

Ať žije umění!

Stanislav Zela

Kukátkem do knihovny

Přednáška

PhDr. Arnošta Vašíčka

V pátek 1. listopadu proběhla přednáška se spisovatelem, scenáristou a záhadologem Arnoštem Vašíčkem. Tentokrát s novou knihou *Strážci tajemství*, která vyšla na podzim 2024. V rámci přednášky jsme se podívali na archeologické objevy do Turecka, navštívili bájnou Atlantidu a diskutovali nad propojením kultur napříč světem. Přednáška byla doplněna množstvím fotografií a především plná zajímavých informací, tajemství a záhad.

Knihovna v pohybu

Co se bude dít? - Knihovna přiveze omezené množství knih k půjčování/vracení (knihy pro dospělé i dětské čtenáře). Rezervace budou možné.

Kde? - V prostorách KD Kolonie (hlavní vchod).

Pro koho? - Pro obyvatele Kolonie a Soboněk.

Za kolik? - Služba je pro stávající i nové čtenáře zdarma (již stávající čtenáři neplatí nic navíc, nový čtenář pouze klasický poplatek za registraci – dospělí 50,- Kč, děti 20,- Kč).

Jak často? – Středy v 9:00 – 11:00 hodin, tyto termíny: 8. 1., 19. 2., 26. 3., 30. 4., 28. 5., 18. 6., 10. 9., 29. 10., 3. 12. 2025 (změny vyhrazeny).

Co požadujeme? – Dodržení stávajících pravidel knihovny a pravidelné vracení (je možno výpůjčky vracet i v knihovně v obci).

Pro bližší informace pište na knihovna@rohatec.cz, tel.: 511 117 864. Aktuální informace sledujete na webu knihovna-rohatec.webnode.cz nebo FB Obecní knihovna Rohatec.

Virtuální univerzita třetího věku (VU3V)

Již několikátým rokem funguje knihovna jako tzv. Konzultační středisko pro Virtuální univerzitu třetího věku. Virtuální univerzita třetího věku (VU3V) je jedna z forem celoživotního vzdělávání, kterou organizuje Provozně-ekonomická fakulta České zemědělské univerzity v Praze. Cílem Virtuální U3V je umožnit všem posluchačům v rámci České republiky zájmové vysokoškolské studium U3V bez ohledu na vzdálenost od sídel vysokých škol a univerzit, kdy v konzultačních střediscích probíhá prezenční seniorské vzdělávání. Podmínkou k přihlášení ke studiu – být starobní/invalidní důchodce.

Jednotlivé semestry VU3V fungují podobně jako na vysoké škole a jsou zpo-

platněny, každý semestr částkou 400,- /os. + poplatky za tisk materiálu ke studiu (pokud student vyžaduje, knihovna materiály za poplatek vytiskne). V rámci každého semestru proběhne celkem 6 společných videopřednášek (v budově knihovny 1x za 14 dní), každý ze studentů pak získá individuální přístup na svůj účet na webu VU3V, kde má přístup k aktuálnímu kurzu, který navštěvuje. Online si poté lze prohlédnout dostupné přednášky, vypracovat testy, tisknout materiály. A to jak z pohodlí a klidu vašeho domova, tak popřípadě v budově knihovny. Témata semestrů se mění, rozdělení semestrů: ZS – zimní semestr říjen až prosinec, LS – letní semestr únor až duben. Po ukončení 6 cyklů, tj. 3 roky (6 se-

mestrů), získává student nárok na promoci a „Osvědčení o absolutoriu U3V“. Studium si přizpůsobuje student vzhledem ke svému času, studium není náročné, vše lze opakovat/studovat vlastním tempem. Toto studium nenahrazuje klasické vysokoškolské studium.

Informace a dotazy pište, volejte:

fb: Obecní knihovna Rohatec

tel.: 511 117 864

e-mail: knihovna@rohatec.cz

více info na webu: vu3v.cz

Společné setkání v LS 2024/2025 se koná ve čtvrtek 30. ledna v 9:30 v budově Staré školy v knihovně.

Téma semestru Naše lesy.

Poskládejte z přesmyček názvy vánočního cukroví:

1. KOKSOKY	5. ZORÁZVYK	9. ČOVÁNKA	13. RAPCNY
2. ČERPÍNKY	6. SOVÍ KÚLY	10. NÁČVONÍ TLAŠO	14. NAMICKRÁPY
3. KANOVÉLIV KRYČOLÍH	7. ZÝNAKY	11. SPISKBUKÝ CHČÍBELEK	15. PAKŽÍSĚŘ INYTČYK
4. LENÁCIK ČOLEKAK	8. NĚPLNÉ ECHOŘY	12. EČEPENNÉ VROUKCÍ	16. KOKRAMÁNY

Farní okénko

Obnovení ministrantského slibu

Na slavnost Krista Krále 24. listopadu si naši ministranti obnovili svoje ministrantské sliby. Po mši svaté před vystavenou Nejsvětější svátostí se konala obnova zasvěcení lidstva Božskému srdci. Po mši svaté byli ministranti i scholička pozváni na malé občerstvení.

Dort, čaj a kofolu. Krásný dort upekla paní Baďurová a já s paní Zemčikovou jsme naše dětičky obsloužily. Dort byl vynikající, velký dík.

Anna Trávníková

Svěcení adventních věnců a kázání pro děti

V neděli 1. prosince na první adventní neděli se v kostele na adventním věnci rozsvítila první svíce. Tento krásný věnec je uměleckým dílem paní Růženky Koplíkové. Pod ním pak věnečky našich farníků, které otec David všechny posvětil.

Při mši svaté krásně zpívala naše scholička za doprovodu kytar. Byl to krásný zážitek, odměněný velkým potěšením.

Také promluva otce Davida k dětem se jako vždy nesla ve veselém duchu. Na závěr mše svaté dostane každé dítě požehnání, svatý obrázek a malý pamlsk. Kamaráda Míšu ministranta

si odnesla Simonka, která ho bude týden učit nové modlitbičky.

Anna Trávníková

Vánoční

Na střechu rohateckého kostela už dávno padl sníh
a všude kolem dokola je slyšet dětský smích.
Za oknem voní cukroví
a každý člověk ví,
že přišla doba vánoční.
Na nebi hvězdy svítí jasněji,
děti k nim vzhlížejí s nadějí.
Doufají, že na Štědrý den
splní se jejich velký sen.
Krajem se line koled znění
a lidé slaví Krista narození.

Krásné prožití svátků vánočních i novoročních Vám přeje ekonomická rada.

Vánoční a novoroční přání

Milí farníci, přátelé a dobrodinci,
blíží se svátky Narození Páně.
Rádi bychom Vám popřáli krásné prožití
vánočních svátků, mnoho vánoční pohody
a především spoustu lásky, zdraví,
Božího požehnání a ochrany Panny Marie
v celém roce 2025.

Krásné a požehnané Vánoce!!!
Otec David, Lukáš a Jan

Spolky

Relaxačně-kulturní podzim SZPO

Po zdařilém poznávacím výletu na zámek Lysice a poutní místo Křtiny jsme ještě dvakrát uspořádali pro naše členy velmi oblíbenou návštěvu termálního koupaliště v Pasohlávkách. Přestože jsme je navštívili v říjnu a listopadu, tak musím konstatovat, že nám opět počasí přálo a naši členové si mohli do sytosti vychutnat relaxaci ve vnitřních i venkovních bazénech a také si užít prohřátí v saunách. Tekutiny jsme si dopřávali, aniž bychom museli vylézt z vody, u vodního baru, ostatní, kdo si nedopřáli ochutnávku vynikajících drinků a dobrého pivečka přímo v bazénu, tak určitě zavítali do restaurace, kde si mohli vybrat z pestré nabídky jídel, nebo poseděli v kavárně u kávičky a výborného zákusku.

V prvním adventním týdnu jsme uspořádali zájezd na adventní trhy do Brna. Celý týden před plánovaným termínem meteorologové předpovídali na celý den déšť a dokonce náledí, proto jsem měla trochu obavy z toho, že někteří, zvláště starší členové, budou mít strach z případného nachlazení a výletu se nezúčastní. Ale moje obavy byly liché, počasí bylo

příjemné, po dešti a náledí ani památka a Brno nás přivítalo bezvětřím a docela příjemnou teplotou. Odjezd z Rohatce byl stanoven tak, abychom si užili tu pravou předvánoční atmosféru, která je v podvečerních hodinách umocněna světelnou výzdobou nejen náměstí, ale také přilehlých ulic. Na „Svobodáku“ nás kromě této světelné výzdoby zaujal červeno-zlatě nasvícený vánoční strom. Některým z nás se také poštěstilo projet se s vyzdobenou svítící „vánoční šalinou“. Po Svobodáku jsme zavítali i na další místa vánočních trhů, ať už to bylo Dominikánské náměstí či Moravské náměstí, kde bylo umístěno Andělské kolo a těm z nás, kteří se nebáli a svezli se, byl odměnou dech beroucí pohled na ozážené večerní Brno. Zajímavý byl také Zelný trh. Na všech místech jsme měli možnost sledovat připravený kulturní program a přitom všem jsme popíjeli svařáček, adventní punč a ochutnávali laskominy v podobě bramboráčku nebo jiných kulinářských specialit. Večer jsme odjížděli jednak naladěni příjemnou předvánoční atmosférou, ale také s taš-

kami nakoupených dárečků, kterých byl k zakoupení u stánků velký výběr.

Těmito dvěma zážitky jsme vyplnili podzim, v prosinci nás ještě čeká vánoční večírek, kterým rok 2024 zakončíme. Tímto bych ráda za SZPO Rohatec popřála nejen našim členům, ale i všem lidem z Rohatce, láskyplné prožití Vánoc v kruhu svých nejbližších a do nového roku 2024 přeji pevné zdraví, spokojenost a mnoho radostných dnů, abychom se ve zdraví mohli setkávat na našich akcích.

Za výbor SZPO Anna Homolová

Sezóna rohateckých hasiček

Historie ženského soutěžního družstva rohateckých hasičů sahá do roku 2001. Tým po léta patřil k těm nejlepším v rámci okresu. Právě z tohoto období je mnoho pohárů, které zdobí hasičskou zbrojnicí. Kvůli generační obměně, ale především díky mateřským povinnostem většina členek týmu došlo k ukončení činnosti týmu v roce 2012. Po covidových letech se do kroužku mladých hasičů přihlásila řada nových dětí. Se stejným zapálením jako nové děti se všech tréninků a soutěží účastnila i celá řada rodičů. A hlavně maminek. A právě to zapálení malých hasičů bylo inspirací pro několik z nich. V polovině loňského léta vznikla myšlenka na založení nového družstva žen. Když to zvládnou naše děti, tak to přeci taky dáme, řekly si. Po několika nesmělých trénincích přišla premiéra na domácí trati. Čas sice

nebyl nijak závratný, ale super začátek nové éry. V roce 2023 družstvo absolvovalo ještě dva ostré starty. Na soutěži v Hroznové Lhotě vše klaplo, jak mělo a bylo z toho rázem 3. místo a bronzový úspěch. Na poslední soutěži ve Velké nad Veličkou už se tak nedařilo.

Ale dost bylo historie. Zimní příprava probíhala především v tělocvičně. S prvními slunečními paprsky a rozumnými teplotami začal trénink také na dráze v parku. Složení týmu se drobně vykrystalizovalo a jedenáct odhodlaných žen se vrhlo do přípravy na novou sezónu. První celou sezónu s přímou účastí v lize Grand Prix Hodonín. Zahájení soutěžního ročníku se konalo tradičně už první květnovou nedělí na pažitě ve Vlkoši. Za slunečného počasí se děvčatům dařilo a slušným výkonem pod 23 sekund si vybojovala 4. místo.

A právě nepopulární bramborová příčka nás provázela celým rokem. Díky podpoře ze strany sponzorů se nám podařilo doplnit vybavení, a především nové slušivé dresy. Na domácí půdě na konci června ženy zaběhly svůj nejlepší letošní pokus. Přestože se časomíra zastavila na hodnotě 21,8 sekundy, stačilo to opět na nechtěnou 4. příčku. Další výkony byly tak trochu jako na houpačce, někdy se dařilo, jindy ne. Celkově nový tým zaběhl 9 soutěží ze seriálu Grand Prix. Posbíral 34 bodů a obsadil celkovou 5. příčku. Během léta se objevilo několik drobnějších zranění a zdravotních komplikací, ale díky početnějšímu týmu jsme vždy měli rezervu a dokázali trénink i soutěže personálně obsadit.

Hodnocení ročníku 2024 je tedy vesměs pozitivní. Stále je potřeba se více seběhat, eliminovat drobné chyby na základně, a především zvednout výkon a rychlost proudáček. To by nás mělo více přiblížit výkonům pod jednadvacet vteřin. Na druhou stranu, nově složený tým rohateckých hasiček si požární sport především užívá a výsledky nejsou vždy tím nejdůležitějším. Pro holky je to hlavně kolektivní sport, zábava a odreagování od tradičních povinností. Sportujeme především v duchu „Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se a přežít.“ A přesto, že se jedná z velké většiny o tým „věkově zkušenějších“ mamin, co do elánu a odhodlání si nezdají s kdekou konkurencí dorostenek. Doufám, že nám všem elán vydrží a do další sezóny vstoupíme se stejným zápallem.

Tom Letocha, trenér družstva

Historické úspěchy hasičského TFA teamu Rohatec

Čas podzimní většinou využíváme k hodnocení uplynulého roku, abychom se mohli zaradovat z toho co nám vyšlo, nebo přemýšlet nad nápravou toho nepodařeného. Nejtvrdí hasiči z Rohatec letos zaznamenali sezonu, která se hodně vymyká v porovnání s těmi předešlými a opět se zapíše do historie sboru. Pojďme si naši sezonu připomenout.

Velmi kvalitní zimní přípravu vystřídaly první závody. Ligové a pohárové závody byly termínově rozházeny od dubna do poloviny srpna. Naši svěřenci se jako již tradičně zaměřili zejména na Moravskou Ligu TFA, která je každoročně velmi kvalitně obsazena a řadí se mezi nejlepší sou-

těže u nás. V kategorii žen se po mateřské dovolené na trať vrátila Nicole Mokrušová. V lize to byly výsledky v první desítce. V pohárových soutěžích stojí za zmínku vítězství z Mělčan. Do kategorie mužů se letos nově posunul nejmladší člen našeho týmu Tom Hověžák. Právě hned v Mělčanech ukázal i přes chyby svoji výkonnost a vybojoval krásné třetí místo. Další závody v TFA lize Moravské hasičské jednoty byly z jeho strany bezchybné. Dvěma vítězstvími ze závodů v Zastávce u Brna si zajistil celkové vítězství v této regionální lize. V Moravské lize, po boji, deváté místo. Michal Skřivánek se na začátku sezony trochu hledal, ale zejména v letní fázi jeho forma

gradovala a jeho soupeři jen těžko hledali recept, jak ho porazit. V Moravské lize z toho bylo perfektní druhé místo. Zaznamenal i spoustu dalších dobrých výsledků. Konkrétní umístění našich závodníků zobrazuje přehledná tabulka na str.28.

Na rohatecké hody se sezona přehoupala do druhé a té podstatnější části. Konalo se krajské kolo TFA Jihomoravského kraje, přičemž prvních pět mužů a dvě ženy postupují na MČR. Kvalifikační limit se podařilo splnit Michalovi Skřivánkovi, který tuto soutěž vyhrál již po páté v řadě. Ne zcela radostné chvíle si prožil Tom Hověžák, který skončil na šestém, nepostupovém místě. Naopak obrovskou radost nám

udělala svým výkonem Nicole Mokuřová, která ve své kategorii vyhrála a podepsala se tak pod dvojnásobný rohatecký postup.

Je září a přichází první vrchol sezony. V dánském Aalborgu se konají světové hasičské hry. Rohatecké hasiče tu reprezentují Tomáš Letocha ve squashi a Michal Skřivánek v TFA. Oba naši borci tady odevzdali maximum a shodně si vybojovali šesté místo ve svých sportech.

Z pohledu TFA to byl jeden z nejtěžších závodů. Transportovat 80 kg vážící figurínu na 100 metrů, pronést 40 kg tunelem či vynést 40 kg zátěže do třetího patra nebo výběh do 17. patra výškové budovy. To vše s hasičskou výstrojí a výzbrojí o váze 17 kg. A co vlastně obnáší připravit se na takový závod? Letos to bylo absolvování 195 tréninků o zhruba hodinovém rozsahu. Jinými slovy je to také 29 800 kliků, 18 800 vyběhaných schodů, 2 150 km na kole, 55 návštěv posilovny či 33 HIIT tréninků. TFA rok je také zhruba 90 kg tvarohu, anebo 8 kg proteinového prášku. Množství potu, času, sebezapření a notná dávka motivace. Člověk leží v cíli, překonává křeče

v nohách, lapá po dechu, někdy zvrací a říká si, jestli mu to stojí za to. Potom přijde výsledek a do hlavy myšlenka. Šesté místo? Zklamání či radost? Medaile byla blízko a přesto daleko, nicméně být šestým nejlepším na světě přece není úplně ostuda....

Přesuňme se do října k druhému vrcholu sezony, a to Mistrovství České republiky v TFA dobrovolných hasičů, které se letos konalo na domácí půdě, a tedy v Brně. Nicole Mokuřová odběhla svou premiéru v nejvyšším tuzemském závodě. Samozřejmě všudypřítomná nervozita si vybrala svou daň v podobě nějaké té chybičky. Nicméně i přesto z toho vyšlo parádní 15. místo. Michal Skřivánek pod obrovským tlakem ukázal přesně to, co měl natrénováno a i přes dvě menší chybičky ukázal soupeřům záda a získal třetí titul absolutního mistra České republiky. To se dosud nikomu jinému nepodařilo. Oslavy na sebe nenechaly dlouho čekat.

Závěrem se sluší poděkovat našim sponzorům a podporova-

telům. Naše TFA sezona nebyla náročná jen psychicky a fyzicky, ale i finančně. Kromě výjezdů na závody jsme pořídili další závodní oblek a boty pro naši TFA bojovníci Nicole a jak se říká, nic není zadarmo. Takže díky všem, co nám v tomto směru pomohli. Letošní historická sezona je u konce, ale my máme pořád další nápady a plány, jak světu ukázat, co v nás je. Uslyšíte o nás.

TFA team Rohatec

Senioři seniorům

Jako každoročně náš Klub důchodců pořádá oslavu Dne seniorů. Výbor připravil program, vstupenky byly v předprodeji u paní Zemské a bylo vidět, že je velký zájem o tento večer s hudbou Rubín – duo. V podvečer 11. října se zaplnil sál kulturního domu a slavení začalo. Na začátek vystoupily dva dětské taneční páry z hodonínské taneční školy Klassic a byl to malý StarDance v Rohatci. Šikovní tanečníci oblečení v krásných šatech nás velmi potěšili a naladili tanečně. Celý sál se roztančil a pak jsme se už těšili na vystoupení naší taneční skupiny obětavých děvčat z Lúčnice. Pod vedením paní předsedkyně nacvičily námořnické show. Vrátily nás do léta jak oblečením, tak plující lodí. Odměnili jsme je bouřlivým potleskem. Večer vládla velmi dobrá nála-

da a čas rychle ubíhal. Při loučení říkali návštěvníci, jak moc se už těší na náš Silvestr 30. prosince od 17.00 hodin. Budou hrát Vacenovjáci. Naše členy ale čeká ještě Mikulášský Pátek v klubu s hudbou pana Vávry. Oslavíme na něm 11 jubilatů, a tak bude jistě výborná nálada. Přejí našim členům dobré zdraví do dalších dní, abychom se mohli rádi nadále setkávat.

Marie Hovězáková

Vánoce se blíží

Den před první adventní nedělí ožil kulturní dům v Rohatci vánoční atmosférou. Tradiční akce Vánoce se blíží, která má již několik let své místo v kalendáři obce, připadla na 30. listopad. Tu pořádají členky a výbor ZO ČZS za velké pomoci a podpory rodinných příslušníků a kamarádů. Na návštěvníky čekal rozsvícený vánoční stromček, foto koutek se zasněženou krajinou plnou zvířátek, vánoční výzdoba, Ježíškova cukrárna, prodejní stánky s výrobky „hand made“ a pro děti tvořivé dílničky. Tvořili ale všichni, dospělí i drobtina. Vyráběla se přáníčka, dárkové taštičky, svíčky, vánoční stromčky, andělíčky, věnečky, vánoční závěs do okna, sněhuláci ze svíček a dekorace z drátků a korálků. Kdo ještě neměl doma věnec na stůl nebo dveře, mohl si jej rovněž připravit. Minulý rok si mohli účastníci vyzkoušet Voňavý vánoční kvíz. Letos byla připravena pro děti Vánoční stezka. Ta

obsahovala patnáct otázek s vánoční tematikou. Ze tří odpovědí byla správná jen jedna. Své odpovědi zapisovaly děti do úkolové karty. Pokud byly všechny správné, vyšla jim tajenka „Betlémské hvězdy“. Odměnou jim byl drobný dáreček, který jim „doufáme“ udělal radost :o). Děkujeme všem rodičům za pomoc dětem při luštění.

A kdo neměl chuť vyrábět, mohl si jen tak posedět v Ježíškově cukrárně u kávy, svařáku a zákusků, které upekly naše členky a kamarádky. Setkat se a popovídat si s kamarády a známými, poznat nové lidi, dozvědět se něco zajímavého třeba o pečení chleba, výrobě svíček

pěstování chilli papriček nebo chovu včel. Prostě užít si příjemné odpoledne. Nebo si nakoupit dárky v prodejních stáncích. Své výrobky zde prodávali výrobci z Rohatce a blízkého okolí.

Chtěli bychom poděkovat všem, kteří s námi přišli prožít hezký sobotní čas. Přejeme všem klidné, radostné a požehnané vánoční svátky. Hodně zdraví a pohody do nového roku 2025.

Marta Jašková,
členka výboru ZO ČZS

Od našich přispěvatelů

Neregistrované pečovatelské domy: Příslib rychlé pomoci nebo ohrožení seniorů?

V poslední době se i v našem regionu objevuje stále více tzv. „neregistrovaných pečovatelských domů“ – zařízení, která nabízejí péči a ubytování pro seniory, kteří se o sebe nedokážou sami postarat. Ačkoliv slibují vše, co poskytují i oficiální pečovatelské služby, často fungují bez zákonné registrace a kontroly. V čem tedy může být problém?

Oficiální registrace od krajského úřadu zaručuje, že sociální služba splňuje stanovené standardy – od kvalifikovaného personálu po hygienické a bezpečnostní požadavky.

U neregistrovaných domů však tato záruka chybí. Výsledek? Řada rizik, která mohou mít pro obyvatele odkázané na pomoc druhých závažné důsledky. Zde je přehled těch hlavních, které uvádí ve své zprávě ze systematických návštěv v ubytovacích zařízeních poskytující péči bez oprávnění Veřejný ochránce práv (r. 2015).

Hlavní rizika neregistrovaných pečovatelských domů:

1. Nevhodné prostředí a zvýšené riziko úrazů

- o Většina těchto zařízení není kolaudována pro potřeby seniorů. Často nejsou bezbariérová, chybí označení prostorů, což může být zvláště nebezpečné pro klienty s demencí. Absence signalizačního zařízení také zvyšuje riziko, že pomoc dorazí pozdě. Extrémní riziko hrozí v případě požáru či jiné živelné katastrofy.

2. Chybějící soukromí a nedůstojné podmínky

- o Mnoho klientů je umístěno na přeplněných pokojích, často bez možnosti soukromí i při provádění hygieny. Tato praxe nejenže podkopává důstojnost seniorů, ale přispívá také k šíření nepříjemných zápachů a nečistoty.

3. Nedostatečná výživa a dehydratace

- o U jídla se často nedbá na individuální potřeby klientů, ať už jde o nutriční hodnoty nebo konzistenci. Mnozí tak trpí podvýživou, malnutricí nebo dehydratací, což může být pro starší a nemocné osoby život ohrožující.

4. Neodborná péče o zdraví

- o O klienty se mnohdy stará nekvalifikovaný personál, který nedokáže reagovat na zdravotní potřeby jednotlivců. Nesprávné podávání léků, expirace léčiv nebo nedostatek ošetrovatelské péče mohou ohrozit zdraví obyvatel.

5. Neodborná sociální péče

- o Kvůli nedostatečnému školení personálu může docházet k závažným pochybením – např. absence polohování klien-

tů vede k bolestivým dekubitům. Rovněž péče o hygienu je často nedostatečná, což snižuje kvalitu života obyvatel.

6. Nejasné hospodaření s penězi a riziko zneužití

- o Neregistrované domy často nemají transparentní systém nakládání s financemi klientů. Chybí vyúčtování, a někteří obyvatelé mohou být vystaveni riziku zneužití svých financí nebo dokladů. V minulosti byly zaznamenány případy podvodných úvěrů či převodů majetku.

Jak poznáte, že se jedná o neregistrovanou službu?

- Na stránkách služby hledejte informaci, že je služba registrovaná dle zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách, případně se na tuto informaci ptejte
- Službu hledejte v registru poskytovatelů – [www. https://www.mpsv.cz/registr-poskytovatelů-sluzeb](https://www.mpsv.cz/registr-poskytovatelů-sluzeb)
- Informujte se, kdo službu poskytuje – mělo by se jednat o odborný personál se vzděláním
- Ceny za poskytované služby musejí být v souladu s vyhl. č. 505/2006 Sb., nesmí být vyšší.

Jak se vyhnout rizikům?

Pokud potřebujete pro své blízké zajistit péči, je vhodné zvážit několik možností. Existují terénní pečovatelské služby, které mohou péči zajišťovat přímo u klienta doma. Jejím prvořadým cílem je v dnešní době pomoci rodině zajistit péči tak, aby mohla své blízké opečovávat a také dočlovat doma. Převládá zajištění hygieny, péče na lůžku apod. Rodiny tak mají jistotu, že je o jejich blízké postaráno odborně a v prostředí, kde se cítí bezpečně.

V případě, že je nezbytná pobytová péče, vždy vybírejte mezi registrovanými poskytovateli. Nemusíte se zaměřovat pouze na Hodonín, zkoušejte i další regiony v Jihomoravském kraji – Kyjov, Břeclav, Strážnice, Hustopeče. Tyto služby podléhají kontrolám a standardům, které zajišťují kvalitu a bezpečnost.

Pokud se i přes všechna zmíněná úskalí rozhodnete pro neregistrovanou službu, buďte velmi obezřetní. Sledujte podmínky péče a v případě jakýchkoli pochybností se obraťte na koordinátorku komunitního plánování Městského úřadu Hodonín Mgr. Lenku Mikušovou, tel. 518 316 318, e-mail: mikusova.lenka@muhodonin.cz, která vám odborně poradí.

Mgr. Michaela Klepáčová
Odbor sociálních věcí a školství

Jak vznikly názvy autobusových zastávek

Proč název S m í c h o v? Veřejná doprava v Rohatci se rozšířila teprve během třicátých let, byla ale obtížná, nádraží bylo jen v Kolonii, možností byl jen autobus. Autobusovou dopravu zde rozšířili pan Novák a František Němec. V roce 1941 vlastnil moderní auto-

bus Praga RND s pohonem na dřevoplyn. Koncem války v roce 1945 mu jej zabavila ustupující německá armáda a v Uherském Hradišti jej nechali vojáci shořet. Po osvobození však pan Němec dostal dva starší autobusy Mercedes, oba je s pomocí občanů

a velkým úsilím opravil, a tak brzy po ukončení druhé světové války veřejnou dopravu obnovil. Byl velmi houževnatý, dobrácké povahy, rád měl humor. Stanoviště autobusů bylo u hostince U Jiříčků, to je na rohu vedle nákupního střediska COOP u hlavní

silnice k Hodonínu. Odtud dopravoval lidi do Hodonína a do Kolonie do čokoládky (čokoládovna Küfflerle). Do Hodonína i školáky do škol, měšťanky nebo gymnázia. Že bylo v autobuse vždy veselo bylo pro pana Němce samozřejmé. Doprava sice nebyla pravidelná, ráno na šestou, odpoledne po druhé domů. Jak dojíždějících přibývalo, tak se doprava rozšiřovala a z některých rozvíjejících se částí obce ke stanovišti autobusu bylo daleko. Jednoho dne se v plném autobuse ozvalo: Ty, Franto, mohl bys zastavovat aj blíž novým částem obce k Hodonínu, míst

by sa našlo. Z druhé strany se někdo ozval: A šak ba, budeme to mět jak v Praze, všady zastávky, ale jak sa to bude menovat. V tom okamžiku to bylo panu Němcovi jasné. Za mohutného smíchu od volantu zavolal: Mís-to najdem a bude sa to menovat Smíchov jak v tej Praze! Pojmenování se tak ujalo, že se používá dodnes a stále je v jízdnicích řádech všech autobusových linek projíždějících Rohatcem.

Brzy po této události zase někdo v autobuse zvolal: Také k čokoládce bys mohl zastavovat, také z Kopca tam jezdí děvča-

ta do čokoládky. Z druhé strany autobusu se ozvalo Šak tu je jen několik domů, je to jenom malý kopec. Za smíchu cestujících se ozval od volantu pan Němec: Malý? Kopec blehavý. I tento název se ujal, ale ne na dlouho. Na svahu směrem ke Kolonii se rozrůstala výstavba rodinných domů a Kopec již nebyl malý, a tak název blehavý zmizel. Někdy jej používali jen starší lidé, některým mladším se zdál i nevhodný. V jízdnicích řádech zůstal název Na Kopci, který se používá dodnes.

Zdeněk Bíza

28. říjen a vyznamenání

Letošní výročí samostatnosti není ani kulaté, ani půlkulaté, ale přece jen bych očekával, že vzbudí trochu více pozornosti v denním tisku. V sobotní MF DNES z 26. října (sice za nového majitele, ale se stejnou sestavou redaktorů), jsem přece jen objevil malinkaté dva sloupečky, a to hned na str. 4. „28.říjen: jaké osobnosti by vyznamenali čtenáři?“ Komentáře se zdržím.

Televizní přenos z Hradu jsem si dopřál, ostatně jako v předchozích letech. A nelituji. Byl jsem i mile překvapen. Mezi vyznamenány jsou hned dva muži, pocházející z blízkého okolí mé rodné vsky. Bohužel dost pozdě, ale přece. Příští rok uplyne už 80 let od skončení druhé světové. Něco málo jsem o nich zaslechl už ve svých dětských letech. Za Protektorátu nebyla zrovna vhodná doba k mluvení o těch, kteří odešli z rodné vlasti bojovat za její osvobození. Mezi spoluzáky na měšťance v Kyjově měl jeden bratra letce, bojujícího v uniformě anglické RAF. Druhý tatínka v koncentráku za odbojovou činnost. Ve třídě o nich nepadlo ani slovo. Zažili jsme zatčení pana učitele, který se už z koncentráku nevrátil, stejně jako řada dalších občanů Kyjova, zapojených do odboje.

28. října 2024 byl vyznamenán řádem Bílého lva arm. generál Sergěj Jan Ingr, rodák z Vlkoše u Kyjova. Letos by dovršil 130 let věku. Narodil se 2. září 1894 a zemřel 17. června 1956 v Paříži.

Arm. generál Sergěj Jan Ingr

Vyrůstal v rodině půllánika se svými sedmi sourozenci. Maturoval na kyjovském gymnáziu v historicky prvním maturitním ročníku. Prežil první světovou. Na ruské frontě byl zajat. Vstoupil do legií. Přesouvá se na hlavní bojiště války do Francie. Později bojuje i v Itálii a se svým praporem již v hodnosti kapitána se vrací v prosinci 1918 do svobodné ČSR. Následují boje s maďarskými vojsky na Slovensku. Jako voják slouží své vlasti po celou dobu trvání ČSR. V červnu 1939 již z Protektorátu odchází do Polska a pak do Anglie. V roce 1940 je jmenován ministrem národní obrany čs. zatímní vlády v Londýně, kde končí 20. dubna 1945. Poslán na zdravotní dovolenou! Byl vystřídán gen. Ludvíkem Svobodou po ustavení Košické vlády. Zasloužená odměna za vše, co pro naši republiku prokazatelně vykonal nenechala na sebe dlouho čekat. Prezident Beneš návrh poúnorové vlády 1948 na odnětí hodnosti generála odmítl. Jeho nástupce Gottwald byl jiný pašák. Hrdina dvou světových válek přišel nejen o hodnost armádního generála, ale i o všechna svá čs. válečná vyznamenání a byl mu vysloven zákaz nosit na území ČSR anglické, francouzské, polské a italské řády a medaile. O ruských, srbských, jugoslávských a rumunských se nemluvalo. Bylo proti němu zahájeno trestní řízení pro zločin přípravy úkladů proti republice a vlastizrady. To už byl pan generál jen „bývalý velvyslanec v Nizozemí“. V roce 1948 se rozhodl pro exil a stal se jedním ze zakladatelů Rady svobodného Československa, která bojovala proti totalitnímu režimu a usilovala o návrat demokracie. Dokonce i VHÚ pana generála označila „vojákem tří odbojů“.

Díky bezmeznému vůli a pili badatele, historika, muzejníka, pana Petra Něničky, má Vlkoš u Kyjova Muzeum military generála Sergěje Jana Ingra, jako trvalou upomínku na svého zaslouženě slavného rodáka.

Pamětní deska s jeho jménem přibude i na budově Gymnázia v Kyjově. Jen na doplnění – pan Něnička n e n í rodák z Vlkoše a k seniorskému věku má ještě dost daleko.

Druhým vyznamenáným krajanem je štábní kapitán Oldřich Pechal, občan Vřesovic (vesnička v malebných Chříbech).

Štábní kapitán Oldřich Pechal

Byl vyznamenán medailí Za hrdinství. Narodil se 12. května 1913 v Osvětimanech do rodiny hajného, 22. září 1942 byl popraven v koncentráku Mauthausen. V červnu 1939 odchází do Polska, pak Francie a Velké Británie. Do okupované vlasti se vrátil jako velitel parašutistického výsadku ZINC. Už při samotném seskoku štěstí nepřálo. Místo v Chříbech se padáky snesly na nedaleké Záhorie. Při přechodu hranice u Sudoměřic opět štěstí nepřálo. V přestřelce s německou hlídkou byl náš hrdina úspěšnější, ale osobní, byť falešný průkaz, zůstal u mrtvého nepřítele. Pro gestapo jen otázka času, kdy podle fotografie zjistí pravé jméno. Údajně postačilo porovnání s fotografií na maturitním tablu z kyjovského gymnázia. Při zatýkání nejen nejbližších příbuzných bylo gestapo víc jak důsledné. V raném dětství jsem svou stařenku pravidelně doprovázel na „zabijačku“ k jejím blízkým příbuzným. A tam poznal pana řezníka z Vřesovic, který sliboval, že až budu velký, vezme mne do učení. A pak jednou už nepřišel. Proč, to mně stařenka tehdy

ale neřekla – asi věděla proč. Po válce jsem si v novinách na pokračování přečetl příběh parašutistů výsadku Clay Eva, kterému velel major Antonín Bartoš z Lanžhota. A pak jsem se už od tatínka dověděl i o parašutistovi z Vřesovic. Jak se ukrýval po hájenkách v Chříbech, jak gestapo zavíralo nejen příbuzné, ale i občany z Kyjova, kteří byli zapojeni do protiněmeckého odboje. Mezi ně patřil i zmíněný pan učitel z měšťanky, další učitelé Cejp, Urban nebo lékař Dunděra, které tatínek taky znal. Když jsem později, asi v roce 1957, zavítal poprvé, a k tomu ještě služebně, do Vřesovic, trochu jsem se zajímal o příběh parašutisty, zda má někde pomníček. Nedověděl jsem se nic. Spíš zavládlo „hrobové mlčení“. Taky to bylo v době, kdy se o mnohém nemluvalo, ani mezi známými. Od těch dob uplynulo víc jak šedesát let. A nyní mně pracovnice Obecního úřadu ve Vřesovicích

docela ochotně zodpověděla mé dotazy. Už vím, že mají Památník Oldřicha Pechala, pamětní desku nejen v obci, ale i na budově kyjovského gymnázia. A dověděl jsem se také, kdo se postaral nejvíc o skutečnost, že památka na hrdinu žije. Je to pan Ivo Kozák. Sdělila i číslo telefonu. Samozřejmě, že mobilního. Jak jinak – stále obsazeno. Trpělivost se vyplatila. Místo očekávaného postaršího hlasu zazněl spíše hlas mladistvý. A jak jsem později zjistil, taky nejde o rodáka z Vřesovic. Na moji zvědavost, jak se k udělení vyznamenání dopracoval, odpověděl pozváním do Muzea. Ale něco přece jen sdělil. Zmíněný pan Žižlavský byl strýc parašutisty a z koncentráku se stejně jako synovec nevrátil. Asi se hrnuly další hovory. Omluvil se a pozvání na schůzku v Muzeu zopakoval. Neuplynulo mnoho minut a zazvonilo na mé pevné. Pro změnu hlas něžného pohlaví. První sdělení,

že pan Kozák se velmi omlouvá za stručnost předcházejícího rozhovoru způsobenou potřebou řešení pracovních záležitostí. Navíc sdělila, že na den 30. listopadu je připravována pietní akce na počest vyznamenaného – a jsem zván. Při zpracovávání návrhu na vyznamenání nejvíce pomohly dochované písemnosti VÚA (Vojenského ústředního archivu). Vyznamenaný byl skutečným hrdinou. Přes gestapácké mučení, vyhrůžky zastřelení nejbližších příbuzných, jména odbojářů nevyzradil. Přes všechnu opatrnost byl provokatérem Ryšánkem vylákan do Brna, kde měl být bezpečněji ukrýván. Tentokrát se početní přesile už neubráníl. Mezi odbojáři se bohužel našel „taky odbojář“, který se změnil v konfidenta gestapa. Dost divné, že hrdina, i ten druhý, byli stejné národnosti?!

Vlastimil Hlaváč

Jak jsem bloudil na Ceaucescově kanále smrti Rumunsko

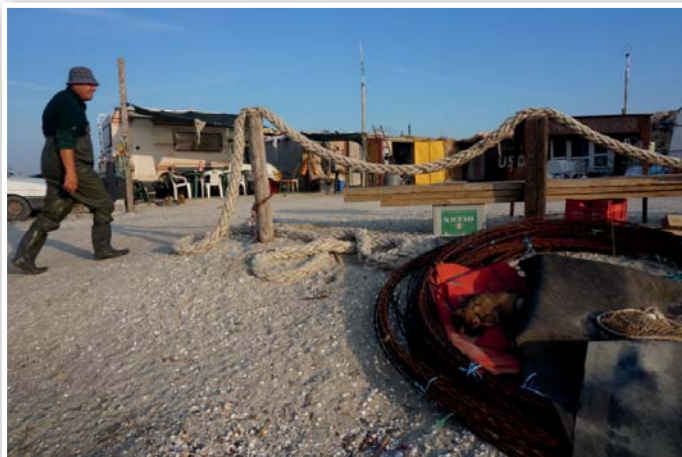
(Průplav Dunaj – Černé moře. Délka 64 km. Stavba probíhala ve dvou vlnách mezi lety 1949–1987. Na stavbě pracovali převážně političtí vězni, odhadovaná úmrtnost deset tisíc lidí a více, přesné číslo nezdokumentováno).

Příboj mne vyplivl na písčité pláži na okraji lidského hemžení a letních radovánek, nedaleko volejbalových hřišť, barů a hlasitě reprodukovávané hudby. Vytáhl jsem kajak, sundal vestu a porozhlédl se okolo. První týden plavby po slané vodě podél rumunského pobřeží byl za mnou. Přečesal jsem Dunaj na moře byl rychlý a intenzivní, tělo i hlava potřebují den dva pauzu. Na kolečkách jsem odvěkl kajak do nedaleké rybářské osady. Zaklepal jsem na okno starého karavanu obaleného sítěmi, rozhrnul se závěs ve dveřích a ven vyšel šedivý šedesátník v sluncem vypáleném tričku, plandavých kalhotách a s bosýma nohama. Ruce se stiskly, podíval jsem se mu do očí a v tu chvíli ze mne spadl nádech nervozity, doprovázející člověka, když přichází na nové, jemu dosud neznámé místo. Potřebuji do města, doplnit vodu a potraviny na další etapu, poslat domů dopis a pak se jen tak brouzdat ulicemi, slyšet zase vytrubování aut, hlasy lidí, jejich vůni, když se míhají okolo, elektrizující atmosféru letního města.

Když jsem se vrátil do osady, schylovalo se k večeru. Hlavou se mi honila myšlenka odpočinout si pár dnů od moře a do dvacet kilometrů vzdálené metropole Konstanty plout umělým kanálem ve vnitrozemí. Hodnotil jsem tuhle variantu s rybáři, a nakonec se pro ni rozhodl. Zítra přetáhnu kajak přes vlnolam, popluji na Ovidiu, kde se napojím na Ceaucescuv kanál smrti, kterým se v Konstantě vrátím zpět na moře. Na tuto akci, která předpokládala několikrát překonávání plavebních komor po souši, bylo potřeba se do růžova vyspat. Při zavírání stanu se však rozjel zip a od této chvíle mě po dobu tří dnů pronásledoval pocit, že se proti mému počínání spřáhly všechny špatné síly. Stan se stal na noc rejdištěm desítek komárů a ráno jsem lezl ven s pocitem vymačkaného citronu. V moři jsem propláchl obličej a jal se vše štelovat k plavbě. Po prvních sto metrech pádlování zahradila kanál první přepouštěcí komora. S velkou námahou jsem vytáhl stokilový kajak z vody, nabsíral a nalámal jsem větve a různé kusy dřeva, po kterých jsem pak loďku vysmýkal do prudce se svažujícího kamenného náspu

nahoru na cestu. Na sluneční výhni po etapách od stromu ke stromu, jež rostly kolem cesty a poskytovaly neocenitelný kousek stínu, přepravil jsem ji okolo dlouhého oploceného areálu elektrárny, spustil ji zpátky na vodu a pokračoval jsem v cestě.

Po kanále se zelenou vodou, lemovaném rákosem s vysezenými rybářskými plácky, jsem odpoledne dopádl ke druhé komoře. Nad vraty svítilo červené světlo semaforu a při levém břehu byl u betonového mola vyvázán remorker s rumunskou vlajkou. Zamířil jsem tam pro informace. Skoro celá posádka lodi se sešikovala na ochoze a z konverzace jsem vyrozuměl, že jelikož je pátek a komora je o víkendu bez obsluhy, vrata se neotevrou dříve než za tři dny. Přijal jsem proto pozvání na palubu a strávil tady parádní den. Když jsem pak popíjel u společného stolu kávu a vše už nasvědčovalo tomu, že veškerá naše konverzace se bude obracet v několika málo slovech, posuncích a bude závislá na představitosti významu jednotlivých slov a souvětí, vyloupil se ze strojovny dvoumetrový čtyřicátník s rozevlátými gesty a rukama až po ramena od oleje a nafty. Hned spustil vodopád anglických slov. Ne tak zhurta kamaráde, nevládnou téhle řeči, dal jsem mu citlivě na srozuměnou. Pozdravili jsme se a on pak zmizel v železné kajutě o rozměrech metr krát metr, zastávající na lodi funkci sprchy a toaletního typu toalety zároveň.

Na protějším břehu, vzdáleném přibližně padesát metrů od našeho kotviště, se schyluje ke scéně hodné černé balkánské komedie. Vše mám z vysoké lodi jako na dlani. Dva cikáni potáhli z neda-leko se volně pasoucího stáda mladé tele a na place za lesem teď provádějí zpracování zvířete. Během necelých dvou hodin zvládli zvíře ukrást, podříznout, stáhnout, vyvrhnout i naporcovat. Když byli s prací u konce, v oblaku prachu se přiřítla oktávka, zevnitř vystoupil plešatý chlap s břichem tak do koleček, cikáni naházeli maso do kufru, až se spodek auta dotknul země, vyinkasovali plat a všichni zase zmizeli stejně tak rychle, jak se objevili. Hodinu poté se na místo začali stahovat vyhladovělí toulaví psi a do večera byly stopy zahlazeny, jako by se nic nestalo.

Adrian, teď už bez rukou od nafty, uvařil fazole na kyselo a pak jsme seděli u stolu na zádi nad strojovnou a probírali se životem, radostmi, plány a cíli, snažili jsme si najít pomyslný kousek místa tady na zemi, jako to činí každý z nás ve všech koutech světa. V kajutě dole v podpalubí, obouchanou překližkou a polepenou fotkami Adrianovy rodiny, jsem znovu nabral síly. Ráno jsem se rozloučil a zamířil stejným směrem, odkud jsem den předtím připlul. Vráťím se kanálem do Navodari, dva dny si tam odpočinu a pak se vrátím na moře. Než tam však doplují, dvakrát namáhavě vytahuji kajak na hráz, vedoucí souběžně s kanálem. Důvodem je kombinace naprostého vyčerpání a slabého protivětru, s kterým nemám sílu bojovat. Je to vánek, nad kterým bych jindy mávnul rukou, ale teď se s ním přetahuji o každý metr a mé nervy jsou na hraně pádu do hlubin resignace. Vše jako by se v tu chvíli spiklo proti tomu malému bezbrannému člověku. Při prvním pokusu dosmýkat kajak do města po hrázi, omylem vstupuji do revíru zdivočelému vlčákovi, prvnímu ze stovky psů na cestě, z kterého jde opravdu strach. Na jeho dik-tátorské manýry jsem byl upozorněn včera i dnes nezávisle od několika místních lidí. Nemám odvahu ani sílu se konfrontovat s tou krvelačnou šelmou, a tak po pár krocích zase kajak stahuji na kanál a dávám se do mizerného zápolení s poryvy větru. V předklonu nořím pádlo do vody a posunuji se v zákrytu vysokého rákosu pomalu jako životem znavená stoletá želva. Když se dostatečně vzdálím od nebezpečného teritoria, vytahuji znovu kajak na hráz, kde se ho snažím připoutat různými úvazy lan na přepravní kolečka. Hodinu marně zápolím se správným uchycením, po pár krocích vždy přetížená loď sjede na stranu a skončí bokem na zemi. Nejde to. Zapálím cigaretu a vsedě na hrázi sbírám poslední zbytky sil a napůl odevzdaně přemítám, jak si pomoci. Nafukuji karimatku, a i za cenu jejího protržení, spouštím kajak s co nejmenší námahou přes balvany zpět do vody. Vracím se ke křovácké plavbě a na dotek ve větru se ohýbajících palic rákosu se posouvám k městu.

Do Navodari připlouvám hodinu před setměním. Pod silničním mostem postavím stan, vedle něj zabezpečím kajak a s kanystry na vodu vyrazím do večerních ulic. Potřebuji vypnout a vše

hodit za hlavu, a tak v podvečer sedám na terasu jedné osvěžovny, kde se pak s místními družíme tak dlouho a dokonale, že se na sklonku nového dne vracím ke stanu opět s prázdnými kanystry. Ve tři v noci mám v ústech jako ve vyschlé studni a jelikož nemám ani doušek pitné vody, hrabu se v lodi po konzervě zeleniny, ale nalézám jen poslední rajče. Ocukruji ho a zakousnu se.

Brzy ráno jdu do města pro tekutiny a při prohlídce batohu zjišťuji, že nemám telefon, vzhledem k nedostatku internetových kaváren jediný prostředek, spojující mne tyto týdny s domovem. Co teď? Nezbyvá, než se co nejdřív sebrat a šlapat podél kanálu zpátky k místům, kde jsem se tahal po břehu s lodí a věřit, že tam někde v trávě nebo mezi kameny bude. Po snídani jsem vzal batoh s pár drobnostmi a vyšel jsem. Na místě předpokládané ztráty jsem pro-česal dokonale celou hráz, pozohýbal každý drn a zvedl každý šutr, telefon však nikde. O kus dál seděl v rákosí stařík s bičem a číhal na rybu. Sešel jsem po hrázi za ním a oslovil jej třemi anglickými slovy, a když neodpovídal, ba ani neměl snahu otočit hlavou, opakoval jsem jen mobil, phone, telefon. Konečně, podíval se na mne a rukou zašmátral v tašce vedle sebe. I když jsem mu nerozuměl jednotlivá slova, věděl jsem přesně, co říká. „Jó mobil, našel jsem ho tady v trávě, k čemu by mi byl, mám svůj a druhý nepotřebuju. Nokie?“ „Jo jo, včera jsem ho tady vytratil,“ odpovídám mu. Poděkoval jsem, vytáhl z kapsy pár peněz a dal je staříkovi do dlaně. Podali jsme si ruce a mazal jsem zpátky do Navodari.

S Annou, Sorinem a Cristinou se seznamuji ten samý den večer. S kajakem za sebou šlapu prašnou šotolinou za město, hledám plac, kde přenocuji a kvalitně se vyspím před ranním návratem na moře. Kolem cesty řada oplocených pozemků, zahrady, chatky, někde menší zděný domek. Na jedné ze zahrad si hraje žena se štěňaty. Scházím z cesty k bráně a oslovuji ji, zda si můžu na kousku trávy vedle plotu postavit přes noc stan. „Tady to ale není bezpečné. Zajdu pro manžela.“ Přichází Sorin, do půl pasu svlečený pětáctýřicátník. „Není to tady fakt bezpečné. Pomůžu ti s kajakem a přespiš u nás. Potulují se tady cikáni a hledají, co by vzali.“ Viděl jsem je před chvílí na koňském povelu. Nemyslím si, že by mě v noci naložili i s lodí a stanem na vlek a odvezli, ale půjdu k vám rád, myslím si pro sebe. Sorin mne provádí pozemkem, kde budu spát, kde je sprcha, toaleta, kde bude večere a pak se nad mapou dunajské delty rozpovídal, jak mu jednou při rybolovu v rákosovém nekonečnu vypověděl motor a on musel deset hodin veslovat dvousetkilový člun, jelikož přečkat v deltě noc na otevřené lodi zavání kvůli komárům sebevraždou. „Pádloval jsem jako blázen, po jezerech, mezi bažinami i kanálem širokým sotva na můj člun, pětimetrový rákos se nade mnou zavíral jako živý tunel“, vyprávěl a smál se na celé kolo. „Minulý týden v deltě zabloudil německý kajakář a musela ho hledat helikoptéra. Občas se to tady stane. Za chvíli odjízdim do prá-

ce, moje žena se o tebe postará. Hodně štěstí na tvé cestě, vrátím se až zítra dopoledne“.

Pak mi podal ruku a odjel. Na dvorku dováděli psi, váleli se po sobě v trávě a kousali se provokativně, ale něžně do nohou. Celou domácností se linula nepopsatelně mírumilovná nálada a uvolněnost.

„Jsme tady rádi, neumíme si představit, že bychom žili přímo ve městě,“ vypráví u večeře Anna.

„Ve městě máme práci, dcera tam studuje a žijí tam i naši rodiče, ti ale jezdí skoro každý den za námi. Milujeme přírodu a volnost.“ Poslouchal jsem Annu a věřil jí každé slovo. Mluvila jednoduše, bez špetky ironie a náznaku nejasnosti. Pak přišla dredatá Cristine a sedla si na houpací pohovku vedle nás. Překládali jsme spoustu nepublikovatelných výrazů z rumunštiny do češtiny a naopak, mluvili o hudbě, o životě a jen tak hleděli do hvězd nad sebou.

„Sorin se nebojí, že vás tady nechá se mnou?“ „Ne, myslím, že ne. Nemá důvod se bát.“ Věděl jsem, že ta hodina, co jsme byli spolu, stačila, aby si byl jist. Bylo to vzájemné. Někdy stačí chvíle, aby člověk poznal druhého a stali se přáteli důvěryhodnějšími, než s někým, s kým se třeba setkává každý den.

Noc v naducaných peřinách a voňavém povlečení byla lahodná jako med a má mysl plula v oblacích dobroty lidí až do ranní kávy, kdy jsem se opět musel rozloučit se skvělými lidmi. Vyplovám na moře plné mlhy, za níž jako by se tajila nová a vyzývavá dobrodružství, která už byla možná dána, ale já o nich v tuto chvíli ještě nevím.

Radek Chabiča

Jen tak na okraj

Po televizním přenosu předávání státních vyznamenání prezidentem republiky následoval televizní film podle předlohy Jiřího Stránského *Balada o pilotovi*. Před válkou byl Karel Balík uznávaným pilotem. Po nacistické okupaci z 15. března 1939 chtěl bojovat. Utekl do Polska a dostal se do sovětského gulagu.

Odtud ho vysvobodil generál Heliodor Píka (po únoru 1948 v osvobozené vlasti popravený za přispění prokurátora Karla Vaše, kterého z gulagu taky vysvobodil) a následovala cesta do Anglie, kde se zařadil mezi špičkové piloty. Svobody si neužil. Záhadná havárie jím pilotovaného letadla se doposud nevyšetřila. Letec RAF Pavel Svoboda z Bohuslavic u Kyjova (nyní již součást Kyjova), bratr mého spolužáka z měšťanky, se zaslouženého vděku v osvobozené vlasti taky nedočkal. Zbytek života pobýval znovu v Anglii, která si našich letců dodnes váží a oceňuje jejich zásluhy nejen v bitvě o Anglii. Čirou náhodou sestra zmíněného Pavla byla kolegyně po část mého zaměstnání v Kyjově. Půjčila mně knihu

s válečným příběhem svého bratra. Pochopitelně, že tajně. Ani v té době nepatřila zmíněná kniha k doporučené četbě. Od kolegyně se už nedovím, zda si na spoluobčana v Bohuslavicích alespoň vzpomenu. Naše vynikající atletka Dana Zátopková měla smůlu, že byla za svobodna příjmením Ingrová. STBáci ji sledovali jako příbuznou generála Ingra. Nechybělo mnoho a nepustili ji na olympiádu. Generál byl jen její kmotr. Kdyby tušili, že na „dědině“ je „kmucháček“ víc jak rodina. Někdy je i zpráva z rádia divná. Třeba když hlasatel svým posluchačům připomíná výročí, kdy parašutisté Kubiš s Gabčíkem „s p á c h a l i“ atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha. Tak to hodnotili okupanti, ale 35 let po 17. listopadu? V Deník/Extra jsem čirou náhodou postřehl zprávu o vyznamenání parašutisty Oldřicha Pechala. To mě potěšilo. Pak jsem se pročetl až do části Sport. „Košulič strčil do kapsy Schicka. Gól z půlky obdivoval i soupeř.“ Taky jsem se kolem kopané nějaký pátek motal, ale to strkání do kapsy, bych si odpustil. Vůbec mě ne-

pobavila skutečnost, že článek o gólu zabral dvojnásobek plochy v porovnání se zprávou o vyznamenání hrdiny. Ale konec dobrý, všechno dobré. Na autobusové zastávce ve Vlkoši u Kyjova jsem se dotázal čekajícího mladíka, zda ví o vyznamenání generála Ingra? A věděl – mluvili o něm na gymplu! I v docela malých dědkách mohou být docela velká muzea, (třeba i s menší plochou, ale o to větším obsahem). A to díky obyčejným, nebo spíš neobyčejným spoluobčanům, kteří pro svou myšlenku dokázali získat další zanícené a trpělivé. Památka na naše vyznamenané hrdiny zůstává zachována i pro další generace. I to není málo. A snad neuškodí i občasné porovnání, jak se žilo v dobách dálnějších, a jak se žije třeba dnes.

Vlastimil Hlaváč

Solovecký klášter, první sovětský gulag

Psychocentrum Domeček Hodonín o. p. s

V životě každého z nás mohou nastat situace, s kterými si nevíme rady, sami nestačíme na jejich řešení.

Chtěli bychom vás seznámit s poskytovanými sociálními službami naší obecně prospěšné společnosti:

Manželská a rodinná poradna

Prostřednictvím individuálních setkání s psychologem, manželským poradcem či sociální pracovnící vás můžeme podpořit při řešení životních situací, týkajících se zlepšení v oblasti osobních a vztahových problémů. V dnešní době, kdy více prožíváme krize a stres, který není vždy našim přítelem a může nás přivést do situací, v nichž se necítíme dobře, nabízíme podporu a pomoc při jejich řešení. Pracujeme s jednotlivci, partnery, manželi, rodiči, rodinami. Pomáháme nalézt řešení rodičům v rozvodové či rozchodové situaci....

Konzultace s odbornými pracovníky poradny jsou poskytovány ZDARMA.

Objednat se můžete na čísle: 603 289 960
poradna@psychocentrumdomecek.cz

Sociální rehabilitace

Podporuje lidi s duševním onemocněním v rozvoji schopností, dovedností a samostatnosti tak, aby zvládali běžný způsob života s co nejmenší podporou druhých osob.

Klientům služby nabízíme bezplatnou pomoc a podporu, aby mohli rozvíjet a udržovat své schopnosti a dovednosti potřebné pro běžný život (zejména v péči o vlastní osobu, o své zdraví, o domácnost), navazovali a udržovali vztahy s lidmi (zejména rodinné a přátelské vazby), smysluplně trávil svůj volný čas (s podporou aktivit naší služby či veřejně dostupných možností). Službu poskytujeme

ambulantní a terénní formou.

Více informací se můžete dozvědět na čísle: 737 728 259
rehabilitace@psychocentrumdomecek.cz

Chráněné bydlení

Služba je určena osobám s chronickým duševním onemocněním ve věku od 19 do 70 let.

Pracovníci nabízejí klientům přiměřenou podporu v jejich nelehké životní situaci a s pomocí nácviků je připravují pro život v běžných podmínkách.

Více informací se můžete dozvědět na čísle: 737 304 154
bydleni@psychocentrumdomecek.cz

Azylový dům pro muže

Služba je určena mužům bez přístřeší ve věku od 19 do 70 let.

Nabízí klientům nejen možnost ubytování na určitou dobu. Kromě možnosti ubytování pracujeme s klienty také na tom, aby zvládali řešit své problémy a navrátili se k běžnému způsobu života s co nejmenší závislostí na systému sociální pomoci.

Více informací se můžete dozvědět na čísle: 603 230 956

bydleni@psychocentrumdomecek.cz

Za poskytování obou pobytových služeb se platí dle stanoveného ceníku.

Kolaciová Lenka, sociální pracovníce

Sport

Rok 2024 v Tenisovém klubu

V letošní sezoně se na našich kurtech uskutečnily dva tenisové turnaje. Byl to Velikonoční turnaj a Turnaj o pohár starosty obce Rohatec ve čtyřhře.

Významnou akcí, která se v letošním roce udála na našich dvorcích, byl nový nátěr hrací plochy a také instalace nových

sítí. Kurty díky tomu získaly nový nádech a mnohem lepší vzhled.

Poslední naší letošní akcí byl Vánoční turnaj 7. prosince v tenisové hale v Petrově.

Vedení Tenisového klubu děkuje všem hráčům za účast na turnajích, pře-

je příjemné prožití svátků vánočních a do nového roku 2025 hlavně pevné zdraví a mnoho úspěchů jak osobních, tak i těch sportovních. Šťastný další rok i všem občanům Rohatce.

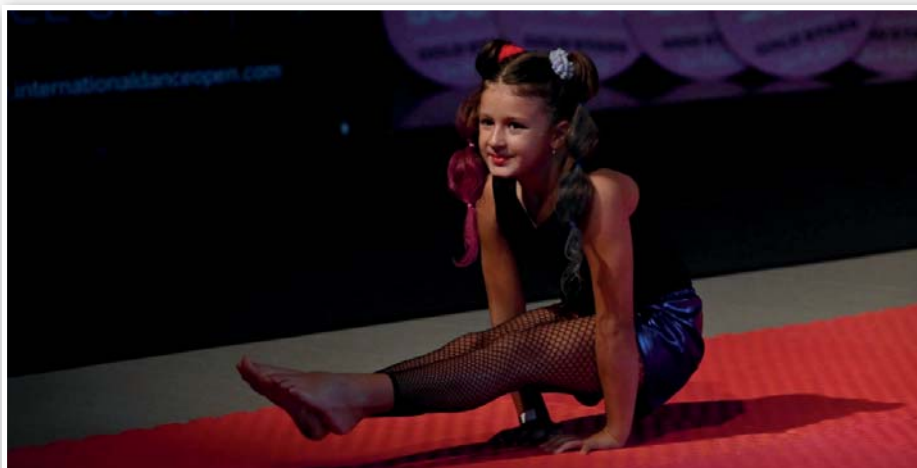
*Milan Drábek,
předseda TK*

Mistryně světa je z Rohatce

Jak už jsme psali v jednom předchozím letošním čísle našich novin, máme u nás velmi talentovanou mladou slečnu, která se věnuje moderní gymnastice. Devítiletá Lilien Janečková, která do gymnastiky chodí od 6 let a závodí teprve 2 roky. Závodí pod oddílem All stars fitness Lužice ve skupině Fit Kids A Solo Girl, což je skupina pro těžší a náročnější gymnastické cviky. Pilně trénuje 2x týdně po 2 hodinách, o velkých prázdninách byla na týdenním soustředění v Radvanicích. Po vydařeném

mistrovství Evropy, na kterém získala zlato, se mohla zúčastnit v září Mistrovství světa v Novalji v Chorvatsku na ostrovu Pag. Lilien se svou sestavou pod názvem HARLEY QUINN (kostým Harley Quinn a píseň Myself Me – NerdOut) obsadila 1. místo ve skupině Fit Kids A solo junior, tudíž ve své kategorii 9 let se stala Mistryní světa a zažila ten úžasný okamžik, kdy závodník stojí na nejvyšším stupínku a hraje mu českou hymnu.

Jara Adamec

Výsledky TFA - umístění TFA teamu hasiči Rohatec

Závody TFA		Nicole Mokrušová	Tom Hověžák	Michal Skřivánek
Podolí	ML	7.	12.	3.
Měčany	MHJ	1.	3.	1.
Velatice	ML	10.	7.	2.
Trpín	ML	9.		
Olešnice	ML		9.	
Olomouc	ČP		10.	
Šlapanice	MHJ	5.	5.	1.
Prasklice	ZLŽH			1.
Velká n.V.	ML	7.	14.	2.
Bojkovice	ZLŽH		7.	1.
Rokytnice n.R.	ML		23.	2.
Doubravice n.S.	ML		9.	1.
Brno	KK JMK	1.	6.	1.
Napajedla	ZLŽH			1.
Aalborg	MS			6.
Brno	MČR	15.		1.
Zastávka	MHJ		1.	
Zastávka	MHJ		1.	
Ostrava	AMČR		5.	

Dívčí válka
Komedii Františka Ringo Čecha
zahraje
NEJENXMÍCHU
ochotnické divadlo Vracov

Kde:
**KULTURNÍ DŮM
ROHATEC**

Kdy:
**SOBOTA 29. 3. 2025
18:00 HODIN**

Vstupné: **100,- Kč**

Obecní knihovna Rohatec
PE fakulta ČZU v Praze

**VIRTUÁLNÍ UNIVERZITA
TŘETÍHO VĚKU (VU3V)**

téma kurzu
NAŠE STROMY

úvodní hodina proběhne:
čtvrtek 30. ledna 2025 v 9:30 hodin
Stará škola - knihovna

Cena kurzu je 400,- Kč (za semestr).
Kurz pro invalidní či starobní důchodce.

Informace:
fb: Obecní knihovna Rohatec
tel.: 511 117 864
e-mail: knihovna@rohatec.cz

 více info o VU3V na webu: vu3v.cz

Obecní knihovna Rohatec

**ŽÍTKOVSKÉ
ČAROVÁNÍ**
... do země bohyní a zbojníků

PaedDr. Jiří Jílík

Žitkovské čarování
Pravdivý příběh žitkovských bohyní
Jiří Jílík

pátek 7. února 2025
18:00 hodin
Obecní knihovna Rohatec
vstupné dobrovolné

Z akce se budou pořizovat fotografie.

Obec Rohatec
Obecní knihovna Rohatec

**PŘIJĎTE POTRÁPIT
SVŮJ MOZEK!**

**lekce trénování paměti
v rohatecké knihovně**

Trénink paměti je vhodný pro všechny
věkové kategorie, studenty, rodiče,
seniory, pacienty s různými formami
oslabení paměti.
Přátelská atmosféra - žádné zkoušení -
nebojte se přijít! 😊

Kdy: první lekce čtvrtek 9. 1. 2025
další lekce: každý další čtvrtek

V kolik: vždy 8:30- 9:30 hodin
Kde: Obecní knihovna Rohatec
Za kolik: 50,- Kč

PSACÍ POTŘEBU S SEBOU!

TRÉNINK VEDE MGR. ZDENĚK GLOZ

KNIHOVNA V POHYBU

Obecní knihovna Rohatec bude od ledna 2025 působit 1 x za měsíc v prostorách KD Kolonie.

Zprostředkuje výpůjčky (v omezeném režimu) a vrácení knih pro obyvatele Kolonie a Soboněk.

První půjčování proběhne ve středu 8. 1. 2025 od 9:00 do 11:00 hodin.

Služba je zdarma – platí se jen běžný registrační poplatek čtenáře.

Více informací ve zpravodaji obce, webu knihovny a při návštěvě.

Bud'te součástí výroby cukrovinek pro celý svět!

HLEDÁME NOVÉ KOLEGY A KOLEGYNĚ

MISTR ÚDRŽBY

MISTR VÝROBY (směnový)

VÝROBNÍ OPERÁTOR

- obsluha stroje | předák
- 25.000 – 35.000 Kč (dle směnnosti)

NABÍZÍME

- Stabilitu silného zaměstnavatele
- Měsíční přiděl cukrovinek zdarma
- 5 týdnů dovolené
- Firemní benefity
- Firemní stravování
- Nástup možný ihned

tel. 518 398 765 kariera@candyplus.cz www.candyplus.cz

Obec Rohatec a Rohatecká chasa
Vás srdečně zvou na

KROJOVÝ PLES

sobota 11. 1. 2025 od 20:00
na KD v Rohatci

vstupné 100,-

K TANCI A POSLECHU HRAJE DH
DRIETOMANKA

— 21. —

REPREZENTAČNÍ PLES

OBCE
ROHATEC

24. ledna 2025
20:00 Kulturní dům Rohatec

K tanci a poslechu hrají
TIP TOP BAND
Varmužova cimbálová muzika

Čeká Vás občerstvení
a bohatá tombola

Vstupné
včetně místenky
400Kč

TÉMA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA - VINAŘSTVÍ

Rohatecký svět – periodický tisk územního samosprávného celku. Vydává Obec Rohatec, IČ:00488526, řídí redakční rada při OÚ Rohatec, tel.: 518 359 230, webové stránky: www.rohatec.cz, e-mail: info@rohatec.cz.

Šéfredaktor Stanislav Zela, jazyková korektura Lenka Hostýnková, členové Ing. Jarmil Adamec, Ph.D., Zdeněk Bíza, Luděk Durdák, Vlastimil Hlaváč, Anna Homolová, Božena Vlácilová.

Otištěné názory a stanoviska nemusejí vždy odrážet názor redakce.

Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat příspěvky, aniž by byl změněn jejich smysl.

Vychází šestkrát ročně nákladem 1400 kusů. Zaregistrováno Ministerstvem kultury ČR: MK ČR E 12419.

Uzávěrka je vždy k poslednímu dni lichého měsíce.

Grafická úprava a tisk: Tiskárna Brázda, www.TiskarnaBrazda.cz

www.rohatec.cz

